

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	12
Omgevingsrecht	13
Wabo	13
Planschade	16
Natuurbescherming	16
Waterwet	17
Ambtenarenrecht	17
Bijstand	18
Volksverzekeringen	19
Sociale zekerheid overig	21
TOZO, NOW, TOFA	22
Bestuursrecht overig	22
APV	22
AVG	24
Onderwijs	25
Wet openbaarheid van bestuur	29
Wet op de rechtsbijstand	30
Vreemdelingenrecht	33
Regulier	33
Asiel	33
Richtlijnen en verordeningen	36
Vreemdelingenbewaring	40
Procesrecht	42

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 401

MK ABRS, 12-05-2021, 201908401/1/R1

raad van de gemeente Zutphen, college van dijkgraaf en heemraden van het Waterschap Rijn en IJssel, college van gedeputeerde staten van Gelderland, college van burgemeester en wethouders van Zutphen, verweerders.

Awb 1:2 lid 1, 8:69a

Wet ruimtelijke ordening 3.30a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht

Waterwet

Wet natuurbescherming (hierna: Wnb)

ONTVANKELIJKHEID. OMVANG VAN HET GEDING. RELATIVITEITSVEREISTE. Arrest EU-Hof van Justitie Varkens in Nood. Aan degene die bij een besluit geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, maar die wel een zienswijze heeft ingediend tegen het ontwerpbesluit op basis van de in het nationale omgevingsrecht gegeven mogelijkheid daartoe, zal in beroep niet worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 4 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:953](#). Nu [appellanten] i.c. een zienswijze hebben ingediend tegen het ontwerp van de Wnb-ontheffing, wordt er aanleiding gezien het beroep van deze appellanten tegen de verleende Wnb-ontheffing ontvankelijk te achten. Artikel 8:69a van de Awb staat niet in de weg aan vernietiging van de Wnb-vergunning wegens de door [appellanten] voorgedragen beroepsgronden.

Besluit waarbij de raad de coördinatieregeling als bedoeld in artikel 3.30 van de Wet ruimtelijke ordening (hierna: Wro) van toepassing heeft verklaard op de voorbereiding en bekendmaking van het bestemmingsplan "Fort de Pol, Eefde West en Windpark IJsselwind" (hierna: het plan), twee omgevingsvergunningen voor de activiteiten bouwen, uitvoeren van een werk, oprichten van een inrichting en een uitweg maken, twee watervergunningen en een ontheffing als bedoeld in de Wet natuurbescherming (hierna: Wnb). [...]

4. Om de omvang van het geding voor zover dat in deze uitspraak aan de orde komt nader te omlijnen, zal de Afdeling nu eerst ingaan op de ontvankelijkheid van het beroep tegen de Wnb-ontheffing, de beoordeling van de relativiteit en de gevolgen daarvan voor de beoordeling van de uitvoerbaarheid van het bestemmingsplan.

Belanghebbendheid Wnb-ontheffing

4.1. Het college van gedeputeerde staten stelt dat [appellanten sub 1], [appellant sub 3] en andere en [appellant sub 5] geen belanghebbende zijn bij het besluit om de Wnb-ontheffing te verlenen. De ontheffing heeft volgens hem geen ruimtelijke uitstraling op de woon- en leefomgeving van deze appellanten.

4.2. Bij uitspraak van 4 mei 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:953](#), onder 4.3 tot en met 4.8, heeft de Afdeling - tegen de achtergrond van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 januari 2021, Stichting Varkens in Nood, [ECLI:EU:C:2021:7](#) - overwogen dat aan degene die bij een besluit geen belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb, maar die wel een zienswijze heeft ingediend tegen het ontwerpbesluit op basis van de in het nationale omgevingsrecht gegeven mogelijkheid daartoe, in beroep niet zal worden tegengeworpen dat hij geen belanghebbende is.

4.3. De Afdeling stelt vast dat door de wetgever de mogelijkheid is geboden om tegen het ontwerp van de Wnb-ontheffing zienswijzen in te dienen. [appellanten sub 1], [appellant sub 3] en andere en [appellant sub 5] hebben een zienswijze ingediend tegen het ontwerp van de Wnb-ontheffing. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, ziet de Afdeling daarom aanleiding om het beroep van deze appellanten tegen de verleende Wnb-ontheffing ontvankelijk te achten. Dit laat onverlet dat de Afdeling nog wel moet beoordelen of de beroepsgronden gelet op artikel 8:69a van de Awb tot vernietiging van het bestreden besluit kunnen leiden.

Relativiteit

4.4. Blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht (Kamerstukken II, 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 18-20) heeft de wetgever met artikel 8:69a van de Awb de eis willen stellen dat er een verband moet bestaan tussen een beroepsgrond en het belang waarin de appellant door het bestreden besluit dreigt te worden geschaad. De bestuursrechter mag een besluit niet vernietigen wegens schending van een rechtsregel die kennelijk niet strekt tot bescherming van het belang van de appellant.

4.5. Als een natuurlijke persoon zich beroept op de bepalingen van de Wnb die strekken tot de bescherming van plant- en diersoorten, beroept hij zich op een algemeen belang waarvoor hij niet in rechte kan opkomen. Niet in alle gevallen behoeft echter op voorhand uitgesloten te worden geacht dat de Wnb met de bescherming van plant- en diersoorten ook bescherming biedt aan het belang bij het behoud van een goede kwaliteit van de directe woon- en leefomgeving van natuurlijke personen. De belangen van omwonenden bij het behoud van een goede kwaliteit van hun directe woon- en leefomgeving kunnen zo verweven zijn met het algemeen belang dat de Wnb beoogt te beschermen, dat niet kan worden geoordeeld dat de betrokken normen van de Wnb kennelijk niet strekken tot bescherming van hun belangen. Bij de beantwoording van de vraag of verwevenheid kan worden aangenomen, wordt in het bijzonder rekening gehouden met de afstand tussen de woning van appellant en het plangebied, of in voorkomend geval, de locatie waarop het in een omgevingsvergunning voorziene project, dan wel andere handelingen worden uitgevoerd. In een geval waarin een besluit voorziet in de realisering van een nieuw woon- of bedrijfsgebouw op een perceel waarop uit hoofde van de Wnb beschermde diersoorten voorkomen en de afstand van de woning van de betrokken appellant tot die gronden hemelsbreed meer dan 100 meter bedraagt, zal in zijn algemeenheid niet zo'n verwevenheid worden aangenomen. De kwaliteit van de directe leefomgeving van appellant houdt dan onvoldoende verband met de bescherming van de volgens hem op de gronden, waar de ruimtelijke ontwikkeling is voorzien, levende diersoorten.

4.6. [appellanten sub 1], [appellant sub 3] en andere en [appellant sub 5] wonen op een afstand van meer dan 100 m van de projectlocatie. Deze afstand tot de projectlocatie is te groot om verwevenheid aan te nemen. Zij kunnen zich dus niet beroepen op de bepalingen over soortenbescherming in de Wnb. [appellant sub 3] en andere voeren ook aan dat een gedeelte van hun gronden tot dicht bij de windturbine nabij de Eefse Beek reikt. Deze gronden zijn in gebruik als agrarisch grasland. Niet gebleken is dat de bedrijfsvoering van [appellant sub 3] en andere op relevante wijze wordt beïnvloed door een mogelijke schending van de bepalingen uit de Wnb. Daarom neemt de Afdeling niet aan dat dit bedrijfsbelang is verweven met het algemene belang dat de Wnb beoogt te beschermen. [appellant sub 5] heeft gewezen op overeenkomsten op grond waarvan hij mag jagen op de landerijen rondom de turbines. Hij heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat dit belang op relevante wijze wordt beïnvloed door een mogelijke schending van de bepalingen uit de Wnb. Daarom neemt de Afdeling niet aan dat dit belang is verweven met het algemene belang dat de Wnb beoogt te beschermen.

4.7. Een belanghebbende die zich niet kan beroepen op de bepalingen over soortenbescherming in de Wnb kan zich ook niet beroepen op die normen in het kader van het betoog dat het plan niet uitvoerbaar is, omdat dat leidt tot overtreding van de verbodsbepalingen van de Wnb en de noodzakelijke ontheffing krachtens de Wnb niet kan worden verleend. De Afdeling verwijst naar haar uitspraken van 2 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3322](#) (Weert) en 15 januari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:75](#) (Flamco).

4.8. Het voorgaande betekent dat artikel 8:69a van de Awb in de weg staat aan vernietiging van de Wnb-vergunning wegens de door [appellanten sub 1], [appellant sub 3] en andere en [appellant sub 5] voorgedragen beroepsgronden. De Afdeling ziet daarom af van inhoudelijke bespreking van die gronden. Dat geldt ook voor de in het verlengde van deze beroepsgronden ingebrachte betogen dat het plan in zoverre niet uitvoerbaar is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1025](#)

JnB 2021, 402

MK ABRS, 19-05-2021, 201909041/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Midden-Groningen.

Awb 1:2 lid 1

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. I.c. is niet in geschil dat [appellant C] op een afstand van 288 m van het perceel woont en daarop geen zicht heeft. Dat hij zeer betrokken is bij zijn omgeving, betekent echter niet dat hij ook als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb moet worden aangemerkt. Met de woorden "wiens belang rechtstreeks is betrokken" wordt een zekere begrenzing beoogd. Een louter subjectief gevoel van betrokkenheid bij een besluit is, hoe sterk dat gevoel ook moge zijn, niet voldoende om te kunnen spreken van een rechtstreeks bij het besluit betrokken belang. Verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 1:2 van de Awb (Kamerstukken II 1988-1989, 21 221, nr. 3, blz. 32 e.v.).

[ECLI:NL:RVS:2021:1064](#)

JnB 2021, 403

MK ABRS, 12-05-2021, 202003984/2/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, verweerder.

Awb 6:2 aanhef en onder b, 8:71

Tijdelijke wet opschorting dwangsommen IND (hierna: de Tijdelijke wet) 1

Vreemdelingenwet 2000 28

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. I.c. valt het beroep tegen het niet tijdig beslissen op de asielaanvraag van de vreemdeling onder de reikwijdte van artikel 1 van de Tijdelijke wet. De Afdeling kan daarom geen oordeel geven over de vraag of de staatssecretaris op tijd op de asielaanvraag van de vreemdeling heeft beslist en dus ook niet over het verzoek om een dwangsom. De wetgever heeft met de Tijdelijke wet uitdrukkelijk geregeld dat het ook in een zaak als die van de vreemdeling niet mogelijk is beroep in te stellen bij de vreemdelingenrechter. Dit betekent dat de vreemdeling voor de periode dat de Tijdelijke wet artikel 6:2 van de Awb buiten toepassing stelt in vreemdelingenzaken, uitsluitend nog een vordering bij de burgerlijke rechter kan instellen (artikel 8:71 van de Awb).

[ECLI:NL:RVS:2021:1027](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Vreemdelingenrecht - Procesrecht” (JnB 2021, 440).

JnB 2021, 404

MK ABRs, 19-05-2021, 202002859/1/A3

landelijk directeur, dan wel de algemeen directeur, van de Belastingdienst.

Awb 2:2 lid 1 en 3, 4:8 lid 1, 8:25 lid 1

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) 11, 16, 17, 41, 47, 51 en 52

VERTEGENWOORDIGING. Weigering juridisch adviseur als gemachtigde. Deze zaak valt binnen de werkingssfeer van het Handvest.

I.c. hoefde de directeur [appellant] niet in de gelegenheid te stellen een zienswijze naar voren te brengen, omdat de gegevens waarop de weigering is gebaseerd zelf door hem zijn verstrekt.

Geen grond voor het oordeel dat artikel 2:2, eerste lid, van de Awb onverenigbaar is met de in de uitspraak genoemde artikelen van het Handvest.

Voor zover [appellant] betoogt dat artikel 2:2, eerste lid, van de Awb niet voorziet in een weigering voor een periode, maar alleen voor een zaak, zoals is geregeld in artikel 8:25, eerste lid, van de Awb, kan dat betoog niet worden gevolgd.

Besluit waarbij de directeur bijstand of vertegenwoordiging door [appellant] met ingang van 6 augustus 2018 voor een duur van 3 maanden heeft geweigerd. [...]

4. [appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte de directeur in zijn standpunt is gevolgd dat hij niet hoefde te worden gehoord over het voornemen om hem als gemachtigde te weigeren. [...]

Ook heeft de rechtbank miskend dat de directeur hem ingevolge artikel 4:8 van de Awb in de gelegenheid had moeten stellen een zienswijze naar voren te brengen over het voornemen hem als gemachtigde te weigeren. [...]

De rechtbank heeft ten onrechte geoordeeld dat artikel 2:2, eerste lid, van de Awb niet onverbindend is. De beperkingen die met deze bepaling mogelijk worden gemaakt, zijn in strijd met de artikelen 11, 16, 17 en 47 van het Handvest. De rechtbank heeft niet onderkend dat de beperkingen niet evenredig en dus niet in overeenstemming zijn met artikel 52, eerste lid, van het Handvest.

Ook heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de directeur hem met toepassing van de bevoegdheid van artikel 2:2, eerste lid, van de Awb heeft mogen weigeren als gemachtigde. [...]

Beoordeling door de Afdeling

Toepasselijkheid Handvest

5. Op grond van artikel 51, eerste lid, van het Handvest zijn de bepalingen van dat Handvest alleen gericht tot de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. [appellant] verricht zijn juridische diensten vanuit zijn in Nederland gevestigde bedrijven. Onweersproken is gesteld dat hij als gemachtigde bij de Belastingdienst optreedt voor zowel cliënten in Nederland als voor cliënten die in een andere EU-lidstaat wonen. Door de weigeringen als gemachtigde van alle cliënten die hij bij de Belastingdienst vertegenwoordigt, wordt [appellant] in zijn recht op vrij verkeer van diensten beperkt. Daarom gaat het in dit geval om een situatie die binnen de werkingssfeer van het vrij verkeer van diensten valt en wordt het recht van de Unie ten uitvoer gebracht in de zin van artikel 51, eerste lid, van het EU Handvest (vergelijk het arrest van het Hof van 30 april 2014, Pflieger, [ECLI:EU:C:2014:281](#)). Anders dan de directeur heeft betoogd, valt deze zaak daarom binnen de werkingssfeer van het Handvest.

Horen

5.1. Het recht om te worden gehoord maakt deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging en is een fundamenteel beginsel van het Unierecht. Het recht om te worden gehoord is niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, maar ook in het recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest (arresten van het Hof van 3 juli 2014, Kamino International Logistics, [EU:C:2014:2041](#), punt 28, en Mukarubega, 5 november 2014, [EU:C:2014:2336](#), punten 42 - 43). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt echter dat het artikel zich uitsluitend richt tot de instellingen, organen en instanties van de Unie en niet tot de lidstaten (zie het arrest Mukarubega, punt 44). Artikel 41 van het Handvest is dan ook niet relevant voor deze zaak. Omdat het recht om te worden gehoord onderdeel uitmaakt van het algemene verdedigingsbeginsel en deze zaak binnen de toepassingsfeer van het Unierecht valt, zoals volgt uit overweging 5, zal de Afdeling beoordelen of het recht om te worden gehoord is geschonden, zoals dat in het algemene rechtsbeginsel is vervat.

5.2. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie het arrest Mukarubega, punt 46).

Schending van het recht om te worden gehoord leidt volgens het Hof alleen pas tot nietigverklaring van het na afloop van de betrokken administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie het arrest Kamino, punten 78 en 79 en het arrest van het Hof van 20 december 2017, Prequ' Italia Srl, [ECLI:EU:C:2017:1010](#), punt 62).

De Afdeling overweegt dat hiervan in dit geval geen sprake is. Hoewel [appellant] niet in de gelegenheid is gesteld een zienswijze in te dienen, is hij niet in zijn verdedigingsmogelijkheden geschaad. Volgens de besluiten op bezwaar van 30 november 2018 en van 4 november 2019 is [appellant] in de gelegenheid gesteld zijn standpunten naar voren te brengen. Van de eerste mogelijkheid heeft hij ook gebruik gemaakt, van de tweede heeft hij afgezien. De stelling van [appellant] dat de directeur mogelijk zou hebben afgezien van een weigering als hij de gelegenheid zou hebben gekregen een zienswijze in te dienen, is dan ook in hoge mate speculatief. Bovendien biedt dit geen grond voor het oordeel dat hij in zijn verdedigingsmogelijkheden is geschaad. In bezwaar vindt namelijk een volledige heroverweging van het primaire besluit plaats. Voor het oordeel dat die besluiten in strijd zijn met het recht om te worden gehoord, zoals vervat in het algemene Unierechtelijke verdedigingsbeginsel, ziet de Afdeling daarom geen grond.

5.3. In artikel 4:8, eerste lid, van de Awb is bepaald dat voordat een bestuursorgaan een beschikking geeft waartegen een belanghebbende die de beschikking niet heeft aangevraagd naar verwachting bedenkingen zal hebben, het bestuursorgaan die belanghebbende in de gelegenheid stelt zijn zienswijze naar voren te brengen indien de beschikking zou steunen op gegevens over feiten en belangen die de belanghebbende betreffen en die gegevens niet door de belanghebbende zelf ter zake zijn verstrekt. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de directeur [appellant] niet in de gelegenheid hoefde te stellen een zienswijze naar voren te brengen, omdat de gegevens waarop de weigering is gebaseerd zelf door hem zijn verstrekt. Het gaat om een beroepschrift van 2 juli 2018 en een e-mail van 18 juli 2018 die ten grondslag zijn gelegd aan het besluit van 3 augustus 2018 en een pleitnota van 12 maart 2019 die ten grondslag is gelegd aan het besluit van 25 april 2019.

5.4. Het betoog slaagt niet.

Verenigbaarheid van artikel 2:2 van de Awb met het Handvest

5.5. In artikel 2:2, eerste lid, van de Awb is bepaald dat het bestuursorgaan bijstand of vertegenwoordiging door een persoon tegen wie ernstige bezwaren bestaan, kan weigeren. In de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2:2 van de Awb (Kamerstukken II, nr. 3, 21 221, pagina 50) staat dat het bestuursorgaan van zijn bevoegdheid om bijstand of vertegenwoordiging van een persoon tegen wie ernstige bezwaren bestaan te weigeren slechts in uitzonderlijke gevallen gebruik mag maken. Dit is tot uitdrukking gebracht door de voorwaarde van het bestaan van ernstige bezwaren. Deze bezwaren kunnen van uiteenlopende aard zijn. Gedacht kan worden aan gevallen van evidente en ernstige ondeskundigheid. Ook kan worden gedacht aan gemachtigden die herhaaldelijk de normale gang van zaken, eventueel onder bedreiging van geweld, verstoren. Het bestuursorgaan mag van zijn bevoegdheid in geen geval gebruik maken om zich van een bekwame en daardoor lastige tegenstander te ontdoen. Volgens de parlementaire geschiedenis mag verwacht worden dat bestuursorganen zich van hun verantwoordelijkheid terdege bewust zullen zijn en slechts in het uiterste geval tot weigering over zullen gaan.

De Afdeling beoordeelt hierna of de regeling van artikel 2:2 van de Awb verenigbaar is met de artikelen 11, 16, 17 en 47 van het Handvest.

Verenigbaarheid van artikel 2:2 van de Awb met artikel 11 Handvest (vrijheid van meningsuiting)

5.6. In artikel 11, eerste lid, van het Handvest is bepaald dat eenieder recht op vrijheid van meningsuiting heeft. Dit recht omvat de vrijheid een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of te verstrekken, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen. De vrijheid en de pluriformiteit van de media worden geëerbiedigd. Artikel 11 van het Handvest correspondeert volgens de Toelichting bij het Handvest met artikel 10 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) (zie het arrest van het Hof 29 juli 2019, Spiegel Online GmbH, [ECLI:EU:C:2019:625](#), punt 57). Gelet op het bepaalde in artikel 52, derde lid, van het Handvest, betekent dit dat de inhoud en reikwijdte van deze bepalingen van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. De Afdeling is van oordeel dat het weigeren op grond van artikel 2:2, eerste lid, van de Awb geen inmenging vormt in de vrijheid van meningsuiting en daarom niet door artikel 10, eerste lid, EVRM wordt bestreken. Indachtig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Piermont tegen Frankrijk, arrest van 27 april 1995, zaak nrs. 15773/89 en 15774/89, [ECLI:CE:ECHR:1995:0427JUD001577389](#)) is daarbij van belang dat het weigeren op grond van artikel 2:2, eerste lid, van de Awb niet specifiek bedoeld is om de vrijheid van meningsuiting te beperken. Het blijft [appellant] vrij staan om zijn mening te uiten tegenover de overheid (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 16 januari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:98](#)).

Verenigbaarheid van artikel 2:2 van de Awb met artikel 16 Handvest (recht op vrijheid van ondernemerschap)

5.7. In artikel 16 van het Handvest is bepaald dat de vrijheid van ondernemerschap wordt erkend overeenkomstig het recht van de Unie en de nationale wetgevingen en praktijken. Een besluit op grond van artikel 2:2, eerste lid, van de Awb kan leiden tot een beperking in de vrijheid van ondernemerschap, zodat deze bepaling van toepassing is. De vrijheid van ondernemerschap heeft echter geen absolute gelding, maar moet in relatie tot haar maatschappelijke functie worden beschouwd en kan worden onderworpen aan overheidsmaatregelen waarmee in het algemeen belang beperkingen kunnen worden gesteld aan de uitoefening van de economische activiteit. Beperkingen van de vrijheid van ondernemerschap kunnen op grond van artikel 52, eerste lid, van het Handvest gerechtvaardigd zijn voor zover die beperkingen werkelijk beantwoorden aan de

doeleinden van algemeen belang en niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidbare ingreep waardoor deze rechten in hun kern worden aangetast (zie het arrest van het Hof van 24 september 2020, YS, [ECLI:EU:C:2020:753](#), punt 88).

In dit verband overweegt de Afdeling dat de bevoegdheid om vertegenwoordiging te weigeren neergelegd is in artikel 2:2, eerste lid, van de Awb, zodat die beperking bij wet is voorzien. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2:2 van de Awb volgt dat aan de bevoegdheid om bijstand of vertegenwoordiging te weigeren door een persoon tegen wie ernstige bezwaren bestaan het waarborgen van een goed en ordentelijk procesverloop als dwingende reden van algemeen belang ten grondslag ligt. Voor het oordeel dat die bevoegdheid niet geschikt is om het nagestreefde doel te bereiken, ziet de Afdeling geen grond. Ook gaat de regeling van artikel 2:2, eerste lid, van de Awb niet verder dan voor het bereiken van dat doel noodzakelijk is, omdat slechts in uitzonderlijke gevallen en in het uiterste geval van die bevoegdheid gebruik mag worden gemaakt. De wezenlijke inhoud van die vrijheid wordt geëerbiedigd, omdat belanghebbenden van de weigering onverwijld schriftelijk in kennis worden gesteld, zodat zij zich door een ander persoon kunnen laten bijstaan of vertegenwoordigen. Nu het om een gerechtvaardigde beperking gaat als bedoeld in artikel 52, eerste lid, van het Handvest, ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat artikel 2:2, eerste lid, van de Awb onverenigbaar is met artikel 16 van het Handvest.

Verenigbaarheid van artikel 2:2 van de Awb met artikel 17 Handvest (recht op eigendom)

5.8. In artikel 17 van het Handvest is het recht op eigendom neergelegd. Volgens vaste rechtspraak van het Hof betreft de bij dat artikel verleende bescherming niet de bescherming van louter commerciële belangen of kansen, waarvan de wisselvalligheid wezenlijk is voor economische activiteiten. De door deze bepaling geboden bescherming heeft betrekking op alle rechten met een vermogenswaarde waaruit vanuit het oogpunt van de rechtsorde een verworven rechtspositie voortvloeit op basis waarvan deze rechten door en ten gunste van de houder ervan autonoom kunnen worden uitgeoefend (zie arrest YS, punt 90).

[appellant] stelt dat het weigeren als gemachtigde tot een verlies van waarde van een onderneming leidt en dat dat in strijd is met artikel 17, eerste lid, van het Handvest. De Afdeling overweegt dat voor zover het weigeren van een gemachtigde tot verlies van waarde van een onderneming leidt, het daarbij louter gaat om commerciële belangen of kansen, waarvan de wisselvalligheid wezenlijk is voor economische activiteiten en niet om een recht dat autonoom kan worden uitgeoefend. Artikel 17, eerste lid, van het Handvest is daarom niet van toepassing. In het aangevoerde ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat artikel 2:2, eerste lid, van de Awb met artikel 17 van het Handvest onverenigbaar is.

Verenigbaarheid van artikel 2.2 van de Awb met artikel 47 Handvest (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht)

5.9. Verder heeft de rechtbank, voor zover een besluit tot weigering als gemachtigde een beperking zou opleveren van het in artikel 47 van het Handvest neergelegde recht terecht geoordeeld dat die beperking op grond van artikel 52, eerste lid, van het Handvest kan worden gerechtvaardigd. Zoals het Hof heeft overwogen in het arrest van 26 juli 2017, Sacko, [ECLI:EU:C:2017:591](#), bestaat het beginsel van effectieve rechterlijke bescherming uit verschillende onderdelen, waaronder met name de rechten van verdediging, het beginsel van „equality of arms”, het recht op toegang tot de rechter en het recht om zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen (punt 32). Voorts zijn grondrechten zoals de eerbiediging van de rechten van de verdediging niet absoluut, maar kunnen zij onderhevig zijn aan beperkingen als deze daadwerkelijk beantwoorden aan doelstellingen van algemeen belang die met de in het geding zijnde maatregel worden nagestreefd, en uit het oogpunt

van het nagestreefde doel geen onduldbare ingreep vormen waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (punt 38). In dit verband overweegt de Afdeling dat de bevoegdheid om vertegenwoordiging te weigeren, is neergelegd in artikel 2:2, eerste lid, van de Awb, zodat die beperking bij wet is voorzien. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2:2 van de Awb volgt dat aan de bevoegdheid om bijstand of vertegenwoordiging te weigeren door een persoon tegen wie ernstige bezwaren bestaan het waarborgen van een goed en ordentelijk procesverloop als dwingende reden van algemeen belang ten grondslag ligt. Voor het oordeel dat die bevoegdheid niet geschikt is om het nagestreefde doel te bereiken, ziet de Afdeling geen grond. Ook gaat de regeling van artikel 2:2, eerste lid, van de Awb niet verder dan voor het bereiken van dat doel noodzakelijk is, omdat slechts in uitzonderlijke gevallen en in het uiterste geval van die bevoegdheid gebruik mag worden gemaakt. De wezenlijke inhoud van dat recht wordt geëerbiedigd, omdat belanghebbenden van de weigering onverwijld schriftelijk in kennis worden gesteld, zodat zij zich door een ander persoon kunnen laten bijstaan of vertegenwoordigen. In het aangevoerde ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat artikel 2:2, eerste lid, van de Awb onverenigbaar is met artikel 47 van het Handvest.

5.10. Het betoog slaagt niet.

Redelijkheid van de weigering als gemachtigde

5.11. De directeur heeft terecht gesteld dat de uitlatingen van [appellant] in zijn beroepschrift van 2 juli 2018 en zijn e-mail van 18 juli 2018, die aan het besluit van 3 augustus 2018 ten grondslag zijn gelegd, nodeloos beledigend, intimiderend en bedreigend zijn. [...]

5.12. Voor zover [appellant] betoogt dat artikel 2:2, eerste lid, van de Awb niet voorziet in een weigering voor een periode, maar alleen voor een zaak, zoals is geregeld in artikel 8:25, eerste lid, van de Awb, kan dat betoog niet worden gevolgd. De beslissing tot weigering op grond van artikel 8:25, eerste lid, van de Awb is voorbehouden aan de rechter die is belast met de behandeling van de zaak waarin de in die bepaling genoemde ernstige bezwaren rijzen. De aard van de in dat artikel geregelde weigering brengt mee dat het rechtsgevolg ervan beperkt moet blijven tot die zaak en tot de instantie waarin de beslissing is genomen. Zulke beperkingen gelden niet voor de toepassing van artikel 2:2, eerste lid, van de Awb. Artikel 8:25 Awb heeft betrekking op de zaaksbehandeling door de bestuursrechter, terwijl artikel 2:2 van de Awb in algemene zin betrekking heeft op het verkeer tussen het bestuursorgaan en de desbetreffende persoon (zie het arrest van de Hoge Raad van 6 november 2020, [ECLI:NL:HR:2020:1730](#)).

5.13. Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1061](#)

JnB 2021, 405

MK ABRS, 19-05-2021, 202004381/1/A3

Belastingdienst.

Awb 2:2 lid 1 en 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) 47, 51 en 52

VERTEGENWOORDIGING. Weigering juridisch adviseur als gemachtigde. Deze zaak valt niet binnen de werkingssfeer van het Handvest. Voor zover dat wel het geval zou zijn, wordt overwogen dat het betoog dat de weigeringen in strijd zijn met artikel 47 van het Handvest niet kan slagen.

[ECLI:NL:RVS:2021:1058](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RVS:2021:1060](#).

JnB 2021, 406

MK ABRS, 19-05-2021, 201906941/1/A3

minister van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:42 lid 1

BEROEPSPROCEDURE. Voor het oordeel dat de minister i.c. in strijd met artikel 8:42, eerste lid, van de Awb niet de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank heeft gezonden, bestaat geen grond. Deze stukken hebben geen rol gespeeld bij de besluitvorming van de minister en waren daarom niet relevant voor de beoordeling van het beroep van [appellant]. Dat passages uit de geheime stukken nadien openbaar zijn gemaakt, doet aan het vorenstaande niet af, nu het in beroep bestreden besluit dient te worden beoordeeld naar het recht en de omstandigheden ten tijde van dat besluit.

[ECLI:NL:RVS:2021:1051](#)

JnB 2021, 407

MK CBB, 26-04-2021 (publ. 06-05-2021), 20/369

Awb 8:15

WRAKING. I.c. willen verzoekers dat hun brief als een verzoek om wraking ter behandeling aan de wrakingskamer wordt voorgelegd indien de raadsheren die het hoger beroep in hun zaak behandelen en tot wie de brief is gericht, in hun uitspraak tot een ander oordeel zullen komen dan door verzoekers in hun brief wordt bepleit. Geoordeeld wordt dat deze brief slechts een voorwaardelijk geformuleerd wrakingsverzoek bevat. De brief bevat geen (andere) feiten en omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden. De Awb voorziet niet in de mogelijkheid tot het doen van een voorwaardelijk wrakingsverzoek. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 17 april 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1396](#)). Dit betekent dat het verzoek in de brief van verzoekers geen wrakingsverzoek is in de zin van artikel 8:15 van de Awb.

[ECLI:NL:CBB:2021:475](#)

JnB 2021, 408

MK ABRS, 19-05-2021, 202002015/1/A2

minister voor Basis- en Voortgezet Onderwijs en Media.

Awb 4:87, 4:104 lid 1

Burgerlijk Wetboek 3:310, 3:326

Wet op het primair onderwijs (hierna: de Wpo) 138 lid 2

BESTUURSRECHTELIJKE GELDSCHULD. Het geschil heeft betrekking op een rechtsvordering van de minister op Stichting ASKO op grond van artikel 138, tweede lid, van de Wpo. Deze bepaling voorziet niet in een termijn voor het te gelde maken van de aanspraak. Omdat de aan de orde zijnde rechtsvordering geen voorgeschreven betalingstermijn als bedoeld in artikel 4:104, eerste lid, van de Awb bevat, is de Afdeling van oordeel dat de algemene verjaringsregels die zijn neergelegd in boek 3 titel 11 van het BW van overeenkomstige toepassing zijn. De bevoegdheid van de minister om op grond van artikel 138, tweede lid, van de Wpo de uitkeringskosten in mindering te brengen op het verstrekte

bekostigingsbedrag ten behoeve van de personeelskosten was op 20 juli 2018 nog niet teniet gegaan.

Besluit waarbij de minister uitkeringskosten ten bedrage van € 9.018,72 respectievelijk € 170.397,53 in mindering heeft gebracht op het aan Stichting ASKO verstrekte bekostigingsbedrag ten behoeve van personeelskosten. [...]

Verjaringstermijn

10. Tussen partijen is niet in geschil dat de uitvoeringsinstantie van de bovenwettelijke uitkering als gevolg van een verzuim die uitkering ten onrechte niet tijdig heeft uitgekeerd. Stichting ASKO betwist op zichzelf niet de rechtsgeldigheid van de rechtsvordering van de minister.

Ingevolge artikel 4:104, eerste lid, van de Awb verjaart de rechtsvordering tot betaling van een geldsom vijf jaren nadat de voorgeschreven betalingstermijn is verstreken. Het geschil heeft betrekking op een rechtsvordering van de minister op Stichting ASKO op grond van artikel 138, tweede lid, van de Wpo. Deze bepaling voorziet niet in een termijn voor het te gelde maken van de aanspraak.

Stichting ASKO kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat de voorgeschreven betalingstermijn is af te leiden uit de bepalingen van het BBWO in samenhang gelezen met artikel 4:87 van de Awb. De betalingstermijn die uit deze bepalingen volgt ziet op een rechtsvordering die een aanvrager van een uitkering heeft op een uitkeringsinstantie ten aanzien van het te gelde maken van een bovenwettelijke uitkering. Die rechtsvordering ligt in deze zaak niet voor.

Omdat de aan de orde zijnde rechtsvordering geen voorgeschreven betalingstermijn als bedoeld in artikel 4:104, eerste lid, van de Awb bevat, is de Afdeling van oordeel dat de algemene verjaringsregels die zijn neergelegd in boek 3 titel 11 van het BW van overeenkomstige toepassing zijn. De wetgever heeft die overeenkomstige toepassing met de schakelbepaling van artikel 3:326 van het BW uitdrukkelijk mogelijk willen maken en deze verjaringsregels van het BW lenen zich ook voor toepassing op de aan de orde zijnde aanspraak. De rechtbank heeft de rechtsvordering van de minister terecht gekwalificeerd als een regresvordering in de zin van artikel 3:310 van het BW. Artikel 138, tweede lid, van de Wpo strekt ertoe dat uitkeringskosten voor rekening van het bevoegd gezag blijven. Dit uitgangspunt wordt geëffectueerd door de uitkering van de voormalig medewerker in mindering te brengen op de rijksbekostiging die het bevoegd gezag ontvangt ten behoeve van personeelskosten. Indien daartoe niet wordt overgegaan, leidt dat tot financieel voordeel van het bevoegd gezag ten koste van de minister die dan meer aan bekostiging voor personeelskosten heeft voldaan dan hem aangaat.

Zoals de Hoge Raad heeft overwogen in onder meer zijn arresten van 26 november 2004, [ECLI:NL:HR:2004:AR1739](#), en 10 september 2010, [ECLI:NL:HR:2010:BM7041](#), is voor de aanvang van de verjaringstermijn vereist dat een benadeelde bekend is met de feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de schade en de daarvoor aansprakelijke persoon. Naar vaste rechtspraak van de Hoge Raad moet de benadeelde daadwerkelijk bekend zijn met de schade en met de aansprakelijke persoon en daadwerkelijk in staat zijn om ook een rechtsvordering terzake in te stellen. Daarvoor dient hij voldoende zekerheid te hebben dat hij de betrokken schade lijdt of zal lijden (zie onder meer het arrest van 31 maart 2017, [ECLI:NL:HR:2017:552](#)). De rechtbank heeft terecht overwogen dat de bevoegdheid van de minister om de uitkeringskosten in mindering te brengen op het aan Stichting ASKO verstrekte bekostigingsbedrag ten behoeve van de personeelskosten pas op het moment dat de uitkering aan de medewerker is betaald (in 2014), is ontstaan.

Dat, zoals Stichting ASKO betoogt, artikel 138, tweede lid, van de Wpo spreekt van uitkeringskosten en die kosten moeten worden toegerekend aan het boekjaar waarop ze betrekking hebben - in dit geval aan de periode 2011-2013 - maakt niet dat het in strijd is met die bepaling om de

verjaringstermijn te laten aanvangen bij het betaalmoment. Eerst vanaf het betaalmoment is de vordering opeisbaar geworden. Want in zijn arrest van 6 april 2012, [ECLI:NL:HR:2012:BU3784](#), heeft de Hoge Raad geoordeeld, dat het in strijd met het rechtskarakter van de verjaringstermijn van de regresvordering is als deze zou kunnen gaan lopen voordat de schadevordering opeisbaar is geworden en de Afdeling volgt dat oordeel. De verjaring verbindt immers het rechtsgevolg van het tenietgaan van de rechtsvordering aan het gedurende zekere tijd niet geldend maken daarvan. Daarvoor is nodig dat de vordering reeds opeisbaar is. Daarom kan de vijfjarige verjaringstermijn niet eerder een aanvang nemen dan op de dag na die waarop de schadevordering opeisbaar is geworden, ook indien voordien reeds bekend is dat de schade geleden zal worden en wie de aansprakelijke persoon is. Anders dan Stichting ASKO betoogt brengt redelijke wetstoepassing niet met zich dat de uitkeringskosten vanwege het tijdsverloop tussen het moment waarop het uitkeringsrecht is ontstaan en het betaalmoment, dat ver buiten de ten aanzien van werkloosheidsuitkeringen voorgeschreven betaaltermijn viel, niet kunnen worden teruggevorderd. Uit het verhandelde ter zitting is niet gebleken dat de verantwoordelijkheid van de minister voor de uitvoeringsinstantie zo ver gaat dat de minister een verwijt van die te late betaling gemaakt kan worden. Dit tijdsverloop brengt dus niet met zich dat de minister, in afwijking van de in artikel 138, tweede lid, van de Wpo neergelegde imperatieve bepaling en de hiervoor weergegeven rechtspraak van de Hoge Raad over de aanvang van de verjaringstermijn bij een regresvordering, die kosten niet kan terugvorderen.

Gelet op het vorenstaande kan Stichting ASKO niet worden gevolgd in haar standpunt dat de bevoegdheid van de minister om op grond van artikel 138, tweede lid, van de Wpo de uitkeringskosten in mindering te brengen op het aan Stichting ASKO verstrekte bekostigingsbedrag ten behoeve van de personeelskosten op 20 juli 2018 al teniet was gegaan, nu op dat moment nog geen vijf jaren waren verstreken sinds de nabetaling van de aansluitende uitkering aan de medewerker in 2014 en die bevoegdheid dus nog niet was verjaard.

11. Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1050](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 409

MK ABRS, 12-05-2021, 201906459/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Voorst, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:25

HANDHAVING. KOSTEN BESTUURSDWANG. Bij beantwoording van de vraag welke kosten bij [appellant] kunnen worden verhaald, moet worden gekeken naar de omschrijving van de last onder bestuursdwang in het besluit waarbij die is opgelegd. Alleen de kosten die te herleiden zijn tot handelingen en werkzaamheden die betrekking hebben op de maatregelen die zijn genomen in het kader van de toepassing van de bestuursdwang, kunnen worden verhaald.

[ECLI:NL:RVS:2021:996](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 410

MK ABRS, 19-05-2021, 202000366/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Ouder-Amstel.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 8.2a

Algemene plaatselijke verordening Ouder-Amstel 2017 1.1, 1.8, 5.25

Bestemmingsplan "Amstel Business Park Zuid"

WABO. WOONBOOT. APV-ligplaatsvergunning moet worden aangemerkt als een vergunning voor het bouwen of gebruiken van een woonboot als bedoeld in artikel 8.2a van de Wabo.

Verwijzing naar ABRS 19-12-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4172](#) en 26-02-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:621](#).

[...] [Afwijzing] aanvraag [...] om verlening van een ligplaatsvergunning voor een woonboot in de Duivendrechtse Vaart [...].

[...] 3.3. De ligplaatsvergunning, bedoeld in artikel 5.25 van de Apv, moet worden aangemerkt als een vergunning voor het bouwen of gebruiken van een woonboot als bedoeld in artikel 8.2a van de Wabo (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 19 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4172](#), (r.o. 2.14) en 26 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:621](#) (r.o. 18.5)). De ligplaatsvergunning is immers vereist voor het innemen of hebben van een ligplaats met een woonboot dan wel voor het beschikbaar stellen van een ligplaats voor een woonboot. Dit zijn activiteiten die als bouwen of gebruiken van een woonboot kunnen worden aangemerkt. Zoals het college ter zitting van de Afdeling heeft toegelicht, heeft het ligplaatsvergunningstelsel van artikel 5.25 verder mede als doel het waarborgen van het in artikel 1.8, eerste lid, onder 8, van de Apv vermelde belang van de goede ruimtelijke ordening. Daarmee bevindt dit stelsel zich in de sfeer van het omgevingsrecht. Dit vindt bevestiging in de motivering van het aanwijzingsbesluit van 28 november 2017. Volgens die motivering is regulering van ligplaatsen middels een vergunning gewenst gelet op onder meer de toenemende druk op de ruimte, nieuwe inzichten ten aanzien van de inrichting van het Amstel Business Park Zuid en het gegeven dat ligplaatsen voor woonboten sinds enige jaren als geluidsgevoelig terrein worden aangemerkt.

De rechtbank is ten onrechte onder verwijzing naar r.o. 6.4 van de uitspraak van de Afdeling van 1 augustus 2018 [red: [ECLI:NL:RVS:2018:2577](#)] tot een ander oordeel gekomen. Die r.o. gaat niet over de vraag of een ligplaatsvergunning moet worden aangemerkt als een vergunning voor het bouwen of gebruiken van een woonboot, maar over de vraag of artikel 8.2a van de Wabo het met een bestemmingsplan strijdig gebruik van een woonboot kan legaliseren.

Anders dan [appellant sub 3] en anderen in hun schriftelijke uiteenzetting aanvoeren, blijkt uit de tekst van artikel 8.2a van de Wabo niet dat de wetgever een ligplaatsvergunning niet heeft willen laten gelden als vergunning voor het bouwen of gebruiken van een woonboot. Uit de door hen ingeroepen geschiedenis van de totstandkoming van de Wet verduidelijking voorschriften woonschepen (hierna: de Wvww) (Kamerstukken II, 2015/16, 34 434, nr. 3, blz. 9) blijkt dit evenmin. Zij kunnen voorts niet worden gevolgd in het in hun nader stuk onder verwijzing naar de antwoorden van de regering op een aantal vragen over de gevolgen van de uitspraak van de Afdeling van 16 april 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1331](#), (Kamerstukken II, 2013/14, Aanhangsel van de Handelingen, nr. 2318) en de geschiedenis van de totstandkoming van de Wvww (Kamerstukken II, 2015/16, 34

434, nr. 3, blz. 7) naar voren gebrachte standpunt dat het ligplaatsvergunningstelsel van rechtswege is vervallen dan wel geen toepassing meer heeft. De uitspraak van de Afdeling van 16 april 2014 heeft tot gevolg dat woonboten, voor zover deze als bouwwerken moeten worden aangemerkt, ten aanzien van bouwkundige voorschriften onder de Woningwet vallen, zodat gemeenten aan woonboten geen bouwkundige eisen meer kunnen stellen en bestaande gemeentelijke regels met bouwkundige eisen onverbindend zijn. Het vergunningstelsel van artikel 5.25 van de Apv stelt echter geen bouwkundige eisen aan woonboten, zodat van onverbindendheid geen sprake is. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de woonboten in de Duivendrechtse Vaart per 1 januari 2018 zijn gelijkgesteld met een bouwwerk waarvoor een omgevingsvergunning is verleend. De rechtbank heeft daarom eveneens ten onrechte geoordeeld dat het besluit van 31 oktober 2018 op het bezwaar van [aanvrager] ondeugdelijk is gemotiveerd. Het betoog van het college slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1059](#)

JnB 2021, 411

ABRS, 19-05-2021, 202000592/1/R1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II, artikel 4 onderdeel 9

WABO. Het college mocht i.c. omgevingsvergunningen verlenen met toepassing van artikel 4, onderdeel 9, van Bijlage II bij het Bor. De omgevingsvergunningen maken geen stedelijk ontwikkelingsproject als bedoeld in het Besluit milieueffectrapportage mogelijk. De omgevingsvergunningen maken slechts in een bestaand pand dat niet wordt uitgebreid tijdelijke bewoning in een beperkt aantal studio's mogelijk. Verwijzing naar ABRS 17-04-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1253](#), onder 7.2. Ook maken de omgevingsvergunningen geen wijziging van een industrieterrein als bedoeld in het Besluit milieueffectrapportage mogelijk. Daarvan is alleen sprake als de bedrijvigheid op een industrieterrein wordt geïntensiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2021:1069](#)

JnB 2021, 412

Europees Hof van Justitie in Luxemburg, 20-05-2021, C-120/19

Richtlijn 2008/68/EG betreffende het vervoer van gevaarlijke goederen over land (PB 2008, L 260, blz. 13) 5 lid 1

WABO-MILIEU. EXCEPTIEVE TOETSING. Beantwoording prejudiciële vraag van de ABRS (uitspraak van 31-01-2019 [ECLI:NL:RVS:2019:260](#)) of bepaalde veiligheidsvoorschriften rond bevoorrading van LPG-tankstations al dan niet in strijd zijn met het Europese recht.

[ECLI:EU:C:2021:398](#)

Bij dit arrest heeft de Raad van State een [persbericht](#) ("Europees Hof beantwoordt vraag over regels bevoorrading LPG-tankstation") uitgebracht.

JnB 2021, 413

MK ABRS, 19-05-2021, 201908473/2/R3

college van burgemeester en wethouders van Staphorst, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2, 3:46, 6:19

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, b, c, en e, 2.22 lid 2

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 3.14a

WABO(-milieu). Geluidvoorschrift omgevingsvergunning windpark ter uitvoering van tussenuitspraak. I.c. heeft het college met het herstelbesluit de maximale toegestane geluidbelasting in de omgevingsvergunning alsnog beperkt tot 45 dB Lden en 39 dB Lnight. Hiermee heeft het college voldaan aan de opdracht in de tussenuitspraak. Het college was niet gehouden om bij het herstelbesluit een nieuwe motivering te geven over de maximale toegestane geluidbelasting. Aan het betoog over het Nevele-arrest komt de Afdeling niet toe.

[...] Bij tussenuitspraak van 23 december 2020, ([ECLI:NL:RVS:2020:3112](#)), heeft de Afdeling het college opgedragen om binnen 10 weken na verzending van de tussenuitspraak het daar omschreven gebrek in het besluit van 3 oktober 2019, waarbij een omgevingsvergunning voor het windpark Staphorst is verleend, te herstellen. [...]

[...] Bij besluit van 22 januari 2021 (hierna: het herstelbesluit) heeft het college een nader voorschrift verbonden aan de bij het besluit van 3 oktober 2019 verleende omgevingsvergunning.

[...] 4. Ter uitvoering van de tussenuitspraak heeft het college bij besluit van 22 januari 2021 een nader voorschrift verbonden aan de bij het besluit van 3 oktober 2019 verleende omgevingsvergunning, op grond van artikel 2.22, tweede lid, van de Wabo. Dit voorschrift luidt: "De maximale geluidbelasting op de gevel van de gevoelige gebouwen als bedoeld in art. 3.14a lid 1 Activiteitenbesluit bedraagt 45 dB Lden en 39 dB Lnight."

[...] 8. [...] [appellant] en anderen betogen daarnaast dat het geluidvoorschrift niet in stand kan blijven, omdat dit is vastgesteld op grond van artikel 3.14a, derde lid, van het Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit). Zij zien hierin een direct verband met het arrest van het Hof van Justitie van 25 juni 2020, [ECLI:EU:C:2020:503](#) (hierna: het Nevele-arrest) en verzoeken de Afdeling daarom om de zaak aan te houden. [...]

[...] 10. Het betoog over artikel 3.14a, derde lid, van het Activiteitenbesluit mist feitelijke grondslag. Hiervoor is van belang dat het college met het herstelbesluit niet een maatwerkvoorschrift als bedoeld in dat artikel heeft vastgesteld, maar dat het op grond van artikel 2.22, tweede lid, van de Wabo een geluidvoorschrift heeft verbonden aan de omgevingsvergunning.

Zoals onder 16.3 van de tussenuitspraak is overwogen, is het college er bij de vergunningverlening van uitgegaan dat de geluidwaarden van 45 dB Lden en 39 dB Lnight de maximale vergunde waarden zijn. Tegen een overschrijding van deze waarden wenste het college in het belang van een goede ruimtelijke ordening handhavend op te treden, zoals is overwogen onder 16.6. Aan de hand van de beroepsgronden van [appellant] en anderen, heeft de Afdeling in de tussenuitspraak onder 16.1 overwogen dat er geen aanleiding bestaat om aan de juistheid van het geluid- en slagschaduwrapport van Pondera van 1 juli 2019 te twijfelen. Volgens dat rapport is de berekende maximale geluidbelasting 45 dB Lden en 39 dB Lnight. De Afdeling is verder onder 16.4 van de tussenuitspraak ingegaan op wat [appellant] en anderen naar voren hebben gebracht over de gevolgen van de geluidbelasting. De Afdeling heeft overwogen dat zij in wat [appellant] en anderen naar voren hebben gebracht geen aanleiding ziet voor het oordeel dat met een maximale geluidbelasting van 45 dB Lden en 39 dB Lnight zich onaanvaardbare gevolgen voor de gezondheid zullen voordoen. Daarbij is in aanmerking genomen dat deze geluidbelasting overeenkomt met de aanbevelingen van de WHO, waarmee volgens [appellant] en anderen rekening had moeten worden gehouden.

De Afdeling heeft vervolgens vastgesteld dat, anders dan het college meende, de maximale toegestane geluidbelasting in de omgevingsvergunning niet was beperkt tot 45 dB Lden en 39 dB

Lnicht. Met het herstelbesluit heeft het college dit alsnog gedaan. Hiermee heeft het college voldaan aan de opdracht in de tussenuitspraak.

In aanmerking genomen de opdracht in de tussenuitspraak, was het college naar het oordeel van de Afdeling niet gehouden om bij het herstelbesluit een nieuwe motivering te geven over de maximale toegestane geluidbelasting, voor zover het betoog van [appellant] en anderen daartoe strekt. Aan het betoog over het Nevele-arrest komt de Afdeling, evenals in de tussenuitspraak, niet toe. De Afdeling ziet evenmin aanleiding om te komen tot een heroverweging van haar oordeel in de tussenuitspraak. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1063](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 12-05-2021, 201908401/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2021:1025](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB 2021, 401);
- Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 06-05-2021, AWB 21/2274 ([ECLI:NL:RBGEL:2021:2283](#));
- MK Rechtbank Noord-Nederland, 10-03-2021 (publ. 18-05-2021), LEE 19/572 e.v. ([ECLI:NL:RBNNE:2021:1831](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2021, 414

ABRS, 12-05-2021, 201908115/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Burgerlijk Wetboek (BW) 3:3 lid 1

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1 lid 1

PLANSCHADE. ONROERENDE ZAAK. In de Wro is geen definitie gegeven van een onroerende zaak, als bedoeld in artikel 6.1, eerste lid, van die wet. Het college heeft voor de uitleg van dat begrip terecht verwezen naar artikel 3:3 van het BW en in aansluiting daarop naar de rechtspraak van de Hoge Raad. Verwijzing naar de overzichtsuitspraak ABRS over planschade van 28-09-2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2582](#)) onder 4.1. I.c. zijn de woonschepen, na het verwijderen van de beugels en kettingen, te verplaatsen en dus roerende zaken.

EIGENDOM. Het college mocht, zolang geen oordeel van de civiele rechter voorlag, afgaan op wat in de openbare registers van het kadaster over de eigendom is vermeld. Verwijzing naar ABRS 2-10-2013, [ECLI:NL:RVS:2013:1375](#).

[ECLI:NL:RVS:2021:990](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 415

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 07-05-2021, LEE 21/1343

college van Gedeputeerde Staten van Fryslân, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.4 lid 1 aanhef en onderdeel d, 3.1, 3.3

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. NATURA-2000. Voorgenomen zandverplaatsing op het badstrand te Ballum (Ameland). I.c. acht de voorzieningenrechter de door verweerder gevolgde procedure niet zonder meer toereikend gelet op het “Beschermingsregime soorten Vogelrichtlijn”, zoals neergelegd in de Wnb. O.m. niet voldoende draagkrachtig gemotiveerd dat de voorgenomen activiteiten niet ontheffings- en/ of vergunningplichtig zijn onder vigeur van de Wnb. Wijst het verzoek om voorlopige voorziening toe.

[ECLI:NL:RBNNE:2021:1775](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 12-05-2021, 201908401/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2021:1025](#)); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht”, JnB 2021, 401);
- MK ABRS, 12-05-2021, 201902663/1/A2 ([ECLI:NL:RVS:2021:997](#));
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 03-12-2020 (publ. 17-05-2021), BRE 19/3410 WATER ([ECLI:NL:RBZWB:2020:6060](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2021, 416

CRvB, 06-05-2021 (publ. 11-05-2021), 20/855 AW

Raad van bestuur van Maastricht UMC+.

CAO Universitair Medische Centra (CAO UMC) 9.3 lid 3

AMBTENARENRECHT. NEVENWERKZAAMHEDEN. BEVOEGDHEID WIJZIGING REEDS GESTELDE VOORWAARDEN. In geding zijn de aanvullende voorwaarden die gesteld worden aan de in 2017 verleende toestemming voor het verrichten van nevenwerkzaamheden door appellant. Artikel 9.3, derde lid, van de CAO UMC geeft het bestuur beoordelingsvrijheid. Daarom is de toetsing door de rechter terughoudend. Zij is in beginsel beperkt tot de beantwoording van de vraag of het bestuur niet in redelijkheid tot deze voorwaarden heeft kunnen komen. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat de drie genoemde voorbeelden voldoende aanleiding is voor het bestuur om in redelijkheid van zijn bevoegdheid gebruik te kunnen maken om de voorwaarden, verbonden aan de in 2017 verleende toestemming, te wijzigen. Beroep op het gelijkheidsbeginsel slaagt niet.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1076](#)

JnB 2021, 417

Rechtbank Noord-Nederland, 06-05-2021 (publ. 19-05-2021), LEE 20/2768

korpschef van politie, verweerder.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 1 lid 1 aanhef en onder z

AMBTENARENRECHT. DIENSTONGEVAL. DEFECTE LIFT. Eiser is gestruikeld en gevallen, toen hij tijdens de uitvoering van zijn (kantoor)werkzaamheden uit de lift stapte. Eiser heeft door zijn val letsel aan zijn rug opgelopen. Rechtbank: Voordat een ongeval aangemerkt kan worden als een dienstongeval moet er een bepaald verband bestaan tussen de opgedragen werkzaamheden en een verhoogd risico dat tot het ongeval heeft geleid. In dit geval ontbreekt dat verband. Eiser is op ongelukkige wijze ten val gekomen in de uitoefening van zijn dagelijkse kantoorwerkzaamheden. Het defect aan de lift is in die zin bijzonder dat het niet elke dag voorkomt dat de lift op kantoor defect is. Dat is alleen wel een omstandigheid die op elk ander kantoor ook voor kan komen en die niet inherent is aan het verrichten van de werkzaamheden van een politieambtenaar. Hoewel het defect aan de lift daarom niet een alledaagse omstandigheid is, is het geen bijzondere omstandigheid waaronder de opgedragen werkzaamheden moeten worden verricht. Kantoorwerkzaamheden bergen in het algemeen geen verhoogd risico op ongevallen in zich. Wanneer zich onverhoopt toch een ongeluk voordoet in de uitvoering van kantoorwerkzaamheden kan dat niet als een dienstongeval worden aangemerkt, ook al vindt dat ongeluk plaats op een politiebureau. Verweerder heeft dan ook op goede gronden heeft geweigerd het ongeval als een dienstongeval aan te merken.

[ECLI:NL:RBNNE:2021:1926](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 418

Rechtbank Overijssel, 23-04-2021 (publ. 11-05-2021), AWB 20/472

college van burgemeester en wethouders van Ommen, verweerder.

PW 40 lid 1

Beleidsregels bijstand B057, B058

PARTICIPATIEWET. WOONPLAATS. TIJDELIJKE OPNAME IN KLINIEK IN ANDERE GEMEENTE. GEEN OMSTANDIGHEDEN DIE AFWIJING VAN BELEIDSREGEL

RECHTVAARDIGEN. Vanaf het begin stond vast dat de opname in de kliniek tijdelijk zou zijn. Voor zover in dit geval al zou moeten worden uitgegaan van een tijdelijk verblijf van lange duur (wat naar het oordeel van de rechtbank overigens niet vaststaat), heeft verweerder niet gemotiveerd dat dat een afwijking van de beleidsregel rechtvaardigt. Ook het gegeven dat eiser stond ingeschreven in een woning die eigenlijk niet bewoond mocht worden, kan niet als grondslag voor de intrekking dienen. Naar het oordeel van de rechtbank is dit een omstandigheid die los staat van de beoordeling van het recht op bijstand. Verweerder heeft zelf ook aangegeven dat, wanneer eiser niet zou zijn opgenomen in een inrichting, deze onrechtmatige bewoning geen reden zou zijn geweest om het recht op bijstand in te trekken. De rechtbank ziet dan ook niet in waarom dat nu wel een rol zou spelen. Daar komt bij dat dit betrekking heeft op een specifieke woning en niet zozeer iets zegt over eisers verblijf in de gemeente [...].

[ECLI:NL:RBOVE:2021:1703](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2021, 419

MK CRvB, 06-05-2021 (publ. 17-05-2021), 19/144 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

Verordening (EG) nr. 987/2009 (Vo 987/2009) 45, 46

AOW 16, 17a

Awb 3:4

SB1071

Besluit Beleidsregels SvB 2016

AOW. 3:4-BELEID. 1. De SvB had moeten uitgaan van de datum van aanvraag van 31 oktober 2013 bij het Belgisch zusterorgaan, de Rijksdienst voor Pensioenen (RVP) voor het ouderdomspensioen op grond van de AOW. De rechtbank heeft dit niet onderkend. 2. De SvB heeft in deze zaak zijn vaste gedragslijn, neerkomend op toepassing van het “oude” 3:4-beleid, consistent toegepast. 3. Terecht geen toepassing twee-woningenregel.

4.7. Anders dan de SvB is de Raad van oordeel dat 31 oktober 2013 moet gelden als datum waarop appellant bij de SvB een aanvraag om ouderdomspensioen heeft ingediend. Op grond van artikel 45, vijfde lid, van Vo 987/2009 is de hoofdregel dat de datum waarop een aanvraag wordt ingediend bij het orgaan van de woonplaats of het laatste werkland, geldt als datum van indiening van de aanvraag voor alle betrokken organen. Een uitzondering op de hoofdregel geldt als de betrokkene ondanks een hiertoe strekkend verzoek niet vermeldt dat hij in andere lidstaten heeft gewoond of gewerkt. Dit is bepaald in artikel 45, zesde lid, van Vo 987/2009. In het geval van appellant is deze uitzondering niet aan de orde. Appellant heeft in zijn brief aan de RVP van 31 oktober 2013 vermeld dat hij in andere lidstaten, waaronder Nederland, heeft gewoond en gewerkt. Deze brief is door de RVP aangemerkt als rechtstreekse aanvraag voor een Belgisch rustpensioen en is doorgestuurd naar het Bureau Internationale overeenkomsten. Dit Bureau heeft appellant om verdere informatie verzocht. Dat appellant vervolgens de gevraagde inlichtingen niet (tijdig) heeft verschaft, doet er niet aan af dat in ieder geval een begin van een aanvraag was ingediend.

4.8. Wat is overwogen in 4.7 strookt met een eerder standpunt van de SvB over de toepassing van vergelijkbare regels in Verordening (EEG) nr. 574/72, de voorganger van Vo 987/2009, zoals dit blijkt uit de uitspraak van de Raad van 25 november 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:4509](#). In die zaak heeft de SvB zich op het standpunt gesteld dat het beginsel dat de datum van indiening van een aanvraag bij het buitenlandse orgaan als datum van indiening bij de organen in alle bevoegde lidstaten moet gelden, zijn grens vindt als een belanghebbende op geen enkele manier opgaaf doet of een indicatie geeft van enige woon- of werktijdvakken in Nederland. Naar het oordeel van de Raad sluit dat standpunt volledig aan bij artikel 45, zesde lid, van Vo 987/2009. Alleen als in de aanvraag om ouderdomspensioen onvoldoende aanknopingspunten voor het ontvangende orgaan aanwezig zijn dat mogelijk sprake is van verzekeringstijdvakken in andere lidstaten, of onvoldoende duidelijk blijft welke lidstaten dit betreft, is de uitzondering van artikel 45, zesde lid, van Vo 987/2009 van toepassing. In andere gevallen is de hoofdregel van artikel 45, vijfde lid, van deze verordening van toepassing. Dat vervolgens de aanvraag moet worden gecompleteerd als bedoeld in artikel 46 van Vo 987/2009, doet aan het moment van indiening van de aanvraag niet af.

4.9. Dit betekent dat de Svb had moeten uitgaan van een datum van aanvraag voor het ouderdomspensioen op grond van de AOW van 31 oktober 2013. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Matiging van de herziening (tweede grond)

4.10. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant geen recht had op een toeslag op zijn AOW-pensioen voor zijn partner.

4.11. Voorop wordt gesteld dat uit artikel 17a, eerste lid, aanhef en onder b, van de AOW volgt dat als de uitkering ten onrechte of tot een te hoog bedrag is verleend, de Svb verplicht is het desbetreffende besluit te herzien of in te trekken. Uitgangspunt van artikel 17a, eerste lid, van de AOW is volgens de wetsgeschiedenis, dat in alle gevallen correctie van fouten moet plaatsvinden, maar dat aangesloten moet worden bij het rechtszekerheidsbeginsel zoals dat in de rechtspraak is ontwikkeld.

Toepassing beleid

4.12. De Svb heeft beleid ontwikkeld voor het terugkomen van besluiten ten nadele van een betrokkene met terugwerkende kracht, waarbij rekening is gehouden met algemene rechtsbeginselen zoals het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Uitgangspunt van dit beleid is dat de Svb niet tot herziening of intrekking met volledige terugwerkende kracht overgaat als de betrokkene al zijn verplichtingen is nagekomen en hij voorts niet heeft kunnen onderkennen dat de uitkering ten onrechte werd verleend. In een dergelijk geval herziet de Svb de uitkering in beginsel zonder terugwerkende kracht.

4.13. Niet in geschil is dat appellant al zijn verplichtingen is nagekomen. Maar evenals de rechtbank en de Svb is de Raad van oordeel dat het appellant redelijkerwijs duidelijk kon zijn dat hij geen recht had op toeslag tussen 1 juli 2014 en 26 september 2015 omdat hij toen nog geen toeslagpartner had in de zin van de AOW. Appellant was in die periode niet gehuwd en woonde ook niet samen. Vanaf 1 januari 2015 was de wet gewijzigd en kon er geen recht op partnertoeslag meer ontstaan als gevolg van wijziging van de leefvorm.

4.14. Dit betekent dat het onder 4.12 vermelde beleid er niet aan in de weg stond dat de Svb bij de herziening van het AOW-pensioen van appellant terugwerkende kracht toepaste.

Toepassing nieuwe gedragslijn

4.15. Zoals beschreven in 3.3 hanteert de Svb – in afwachting van nieuw beleid – inmiddels ook een vaste gedragslijn in zaken als deze, waarin de uitkering is herzien met volledig terugwerkende kracht ten nadele van de belanghebbende. In die gedragslijn is aansluiting gezocht bij het in 3.3 genoemde “oude” beleid over toepassing van artikel 3:4 van de Awb. In dit beleid was de mogelijkheid opgenomen geheel of gedeeltelijk van herziening af te zien als de bijzondere omstandigheden van het geval tot het oordeel leidden dat een volledig terugwerkende kracht kennelijk onredelijk is. Bij de beoordeling of sprake is van kennelijke onredelijkheid werd waarde gehecht aan de mate waarin aan de belanghebbende en aan de Svb een verwijt kon worden gemaakt. Ook was van belang de mate waarin de herziening met volledige terugwerkende kracht en de hiermee gepaard gaande terugvordering onevenredig ingrijpend is in het dagelijkse leven van de belanghebbende. Als de Svb op grond van deze factoren van oordeel was dat volledige herziening kennelijk onredelijk was, werd de terugwerkende kracht van de herziening of intrekking gematigd. Dit beleid heeft eerder niet op bedenkingen van de Raad gestuit.

4.16. In het geval van appellant heeft deze gedragslijn ertoe geleid dat de Svb de terugwerkende kracht van de herziening wil matigen tot de helft. In de brief van 4 februari 2021 heeft de Svb uiteengezet hoe hij tot deze matiging is gekomen. De Svb heeft een fout gemaakt terwijl alle

informatie van appellant om een juist besluit te nemen voorhanden was. Volgens de Svb past over de periode van 1 juli 2014 tot 1 september 2015 een matiging met een kwart, omdat appellant in die periode had kunnen weten dat de Svb een onjuist besluit had genomen. Pas na 26 september 2015 acht de Svb het relevant dat appellant zich beroept op het feit dat hij niet had hoeven onderkennen dat geen recht op een toeslag bestond. Appellant had wel op de hoogte kunnen zijn van de wijziging van de AOW per 1 januari 2015, maar de Svb vindt het onredelijk dat geen enkel gevolg wordt getrokken uit de fout die de Svb heeft gemaakt. Mede gezien het feit dat appellant langdurig in het buitenland woonde, vindt de Svb een matiging met de helft redelijk over de periode gerekend vanaf 1 september 2015 tot en met juli 2017. Nu appellant het volledige bedrag van de herziening al heeft terugbetaald en de matiging van de herziening pas in 2021 plaatsvindt, vindt de Svb een matiging van de totale herziening met de helft passend en redelijk.

4.17. Naar het oordeel van de Raad heeft de Svb met deze matiging voldoende rekening gehouden met alle gebleken omstandigheden van het geval. De Svb heeft in deze zaak zijn vaste gedragslijn, neerkomend op toepassing van het "oude" 3:4-beleid, consistent toegepast.

Dringende reden

4.18. [...] De door appellant aangevoerde argumenten duiden niet op dringende redenen waarom de Svb de herziening met meer dan met de helft zou moeten matigen.

Twee-woningenregel (derde grond)

4.19. Appellant heeft aangevoerd dat vanaf de datum van zijn huwelijk de tweewoningenregel moet worden toegepast. Appellant heeft een woning in Duitsland en zijn echtgenote een woning in Rusland. Hij voldoet aan de criteria zoals neergelegd in artikel 2, eerste lid, van het Besluit regels hoofdverblijf in dezelfde woning AOW (Besluit). Aan hem zou daarom een AOW-pensioen voor een ongehuwde pensioengerechtigde moeten worden toegekend.

4.20. De Raad volgt appellant niet in dit betoog. Evenals de rechtbank verwijst de Raad naar de uitspraak van 14 februari 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:583](#), waarin op een vergelijkbare grond is ingegaan in overweging 4.9.1. Overwogen is dat artikel 2 van het Besluit, gelezen in samenhang met artikel 1, vierde en vijfde lid, van de AOW uitsluitend betrekking heeft op ongehuwden, omdat voor gehuwden de vraag naar het hoofdverblijf niet van belang is. De leefsituatie die appellant heeft geschetst, maakt dit oordeel niet anders.

[ECLI:NL:CRVB:2021:1053](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2021, 420

MK Rechtbank Gelderland, 29-04-2021 (publ. 17-05-2021), 20/2071

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Culemborg, verweerder.

VN-Verdrag 30 lid 5

Wmo 2015 1.1.1

Verordening maatschappelijke ondersteuning en jeugdhulp Culemborg 2020 (Verordening) 10 lid 2 onder a

WMO 2015. ZORGMIDDELEN OP VAKANTIEBESTEMMING IN NEDERLAND. Naar het oordeel van de rechtbank kan, gezien de woorden 'zoveel mogelijk', soms ook buiten de eigen

leefomgeving recht op een maatwerkvoorziening bestaan. Een belangrijk doel van de Wmo 2015 is dat de ondersteuning zoveel mogelijk wordt geboden in de eigen leefomgeving. Daarmee is tot uitdrukking gebracht dat de Wmo 2015 mede tot doel heeft dat mensen zo lang mogelijk thuis kunnen blijven wonen. De Wmo 2015 noch de Verordening sluiten het recht op ondersteuning uit als de betrokkene tijdelijk elders verblijft. Voorts valt niet uit de wetsgeschiedenis af te leiden dat de Wmo-wetgever zodanige uitsluiting heeft beoogd. [...] Bij een uitleg zoals door verweerder wordt gehanteerd zou een betrokkene in geval van een tijdelijk verblijf elders, zoals een vakantie, altijd verstoken zijn van zorg op grond van de Wmo 2015. Dit brengt mee dat eiser in beginsel in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening in de vorm van vergoeding van de kosten die eiser moet maken om zijn vakantiewoning te kunnen gebruiken.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:2449](#)

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 421

Rechtbank Gelderland, 10-05-2021 (publ. 19-05-2021), 20/4489

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Arnhem, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo-regeling) 1 aanhef en onder b, 2 lid 1

TOZO. PENSIOENGERECHTIGDE. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt stelt dat eiser geen recht heeft op algemene bijstand op grond van de Tozo-regeling, omdat hij de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt en hij om die reden niet valt onder de definitie van een zelfstandige zoals genoemd in artikel 1, aanhef en onder b, van de Tozo-regeling. Pensioengerechtigden kunnen, indien zij aan de voorwaarden voldoen, een beroep doen op algemene bijstand in de vorm van een aanvullende inkomensvoorziening ouderen (AIO).

[ECLI:NL:RBGEL:2021:2317](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2021, 422

MK ABRS, 19-05-2021, 201906231/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden

Richtlijn EU 2015/96 (Richtlijn omgevingslawaa) i)

Algemene Plaatselijke Verordening Leeuwarden (APV) 4:6 lid 2

APV. EVENEMENT. Geluidsontheffing evenement. Het college heeft onvoldoende inzichtelijk gemaakt wat de mogelijke consequenties van het spectrum "ultra bas" zijn voor de aan de geluidsontheffing verbonden geluidwaarden in het licht van de volgens de APV en het beleid

te beschermen belangen. I.c. is er geen grond voor het oordeel dat de bepalingsmethoden van de Richtlijn omgevingslawaai op het bestreden besluit hadden moeten worden toegepast.

[...] 2. [...] geluidsontheffing [...] voor het Psy-Fi evenement in 2018: "Psy-Fi, a shamanic experience".

[...] 8.2. In de beleidsregel wordt voor de wijze van meten en rekenen verwezen naar de Handleiding meten en rekenen industrielawaai 1999. De Handleiding kent tot op heden geen gestandaardiseerde wijze van toepassen van een toeslag voor laagfrequent geluid met frequenties beneden circa 100 Hz waardoor het zich sterk van gewoon hoorbaar geluid onderscheidt, waarop het college in hoger beroep ook heeft gewezen. Het college heeft in dit geval echter zelf in het besluit van 18 december 2018, in navolging van het advies van de commissie bezwaarschriften, uitdrukkelijk beslist dat het spectrum "ultra bas" als uitgangspunt moet worden genomen en dus niet het spectrum "house" dat in de aanvraag van Psy-Fi en het daarbij behorende rapport van DGMR als uitgangspunt is genomen. In het bij de rechtbank bestreden besluit staat hierover dat, omdat namens Psy-Fi ter hoorzitting is verklaard dat er tijdens Psy-Fi meestal sprake zal zijn van ultra bass of house, in die volgorde, de conclusie van het college niet anders kan zijn dan dat de aanvraag niet juist is geweest. Het college heeft gelet ook op het deskundigenbericht van de StAB, onvoldoende inzichtelijk gemaakt wat de mogelijke consequenties van het spectrum "ultra bas" zijn voor de aan de geluidsontheffing verbonden geluidwaarden in het licht van de volgens de APV en het beleid te beschermen belangen. De Afdeling kan daardoor niet uitsluiten dat het - om onduidelijke hinder te voorkomen - nodig was om die geluidwaarden bij het besluit van 18 december 2018 verdergaand aan te passen dan is gebeurd. De rechtbank heeft dan ook terecht geconcludeerd dat het besluit van 18 december 2018 in zoverre niet berust op een deugdelijke motivering en heeft reeds hierom dat besluit terecht vernietigd.

Wat het college ter zitting in hoger beroep over de werking van het meet- en controlesysteem heeft aangevoerd, zou, bij een in de toekomst deugdelijk gemotiveerd besluit, mogelijk mede kunnen bijdragen aan een conclusie dat binnen de kaders van de APV en de beleidsregel aan omwonenden voldoende bescherming kan worden geboden, maar betekent niet dat het oordeel van de rechtbank als zodanig in de onderhavige zaak onjuist is. De overige hogerberoepsgronden van het college behoeven gelet hierop geen bespreking. [...]

[...] 12.1. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat de berekeningen met behulp van het programma Geomilieu geen representatief beeld opleverden van de geluidseffecten in het recreatiegebied "De Groene Ster". [...] De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat, uitgaande van de StAB-verslagen van 16 april 2019 en 14 mei 2019, het CNOSSOS-EU model, in ieder geval ten tijde van het besluit op bezwaar van 18 december 2018, niet had te gelden als best beschikbare techniek, zoals genoemd in paragraaf 4.4 van de beleidsregel.

Wat betreft het beroep van de Groene Ster op de Richtlijn omgevingslawaai wordt het volgende overwogen. De Afdeling ziet geen grond voor het oordeel dat het college CNOSSOS-EU al had moeten toepassen omdat de implementatietermijn van de richtlijn ten tijde van het besluit op bezwaar ten einde liep. In de pre-ambule bij de Richtlijn omgevingslawaai staat namelijk onder punt 9 dat de bepalingsmethoden waarin in de bijlage bij deze richtlijn is voorzien, overeenkomstig artikel 2, lid 1, uiterlijk op 31 december 2018 moeten worden aangenomen en lidstaten overeenkomstig artikel 6, lid 2, van Richtlijn 2002/49/EG tot die datum de bestaande bepalingsmethoden mogen blijven gebruiken die zij eerder op nationaal niveau hebben aangenomen. Dat betekent dus dat als lidstaten niet voor 1 januari 2019 de nieuwe bepalingsmethoden van de Richtlijn omgevingslawaai door middel van implementatiewetgeving in werking hadden laten treden, zij tot die datum de oude

bepalingsmethoden van Richtlijn 2002/49/EG mochten blijven gebruiken. De Nederlandse wetgever heeft de implementatiewetgeving van de Richtlijn omgevingslawaaai per 1 januari 2019 in werking laten treden. Alleen al daarom is er geen grond voor het oordeel dat de bepalingmethoden van de Richtlijn omgevingslawaaai op het bestreden besluit van 18 december 2018 hadden moeten worden toegepast. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1038](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2021:1067](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB 2021, 423

MK ABRS, 12-05-2021, 202002662/1/A3

bestuur van de raad voor rechtsbijstand, appelland.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2, 4:2

Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) 4, 5, 6, 7, 9, 17, 89

Archiefwet 1995 3, 5

Wet op de rechtsbijstand 7, 24, 28

Besluit rechtsbijstand- en toevoegcriteria 3, 4, 6

AVG. RECHTSBIJSTAND. Afwijzing verzoek om vernietiging van vonnissen die wederpartij bij haar aanvragen om verlening van toevoegingen heeft overgelegd. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het overleggen van de vonnissen en daarmee de verwerking van de gewone persoonsgegevens die daarin zijn opgenomen, noodzakelijk zijn voor de vervulling van een taak van algemeen belang als bedoeld in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e van de AVG. Het bestuur heeft onvoldoende gemotiveerd waarom i.c. de verwerking van de bijzondere persoonsgegevens rechtmatig is wegens een rechtsvordering. De verwerking van de bijzondere persoonsgegevens is i.c. rechtmatig om redenen van zwaarwegend algemeen belang. De bewaartermijn voor de bij de aanvragen gevoegde vonnissen is tien jaar en deze gegevens kunnen niet op grond van artikel 17, eerste lid, van de AVG eerder worden gewist.

[ECLI:NL:RVS:2021:1028](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wet op de Rechtsbijstand" (JnB 2021, 430).

JnB 2021, 424

MK ABRS, 12-05-2021, 202003142/1/A3

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 4, 16

Wet op het onderwijstoezicht 3, 20

Wet op het voortgezet onderwijs (hierna: Wvo) 23a1, 27, 27c, 103c

Bekostigingsbesluit WVO 5, 8

Leerplichtwet 1969 3, 21a

AVG. ONDERWIJS. Gelet op het bepaalde in artikel 103c, eerste lid, van de Wvo, kan de minister de door het bevoegd gezag verstrekte gegevens uitsluitend met instemming van het bevoegd gezag wijzigen. Gelet hierop ligt de verantwoordelijkheid voor de juistheid van de gegevens in beginsel bij het bevoegd gezag, zodat de minister i.c. in beginsel mocht uitgaan van de verklaring van het bevoegd gezag dat [appellante] kon worden uitgeschreven. Daargelaten het bepaalde in het - per 1 juli 2020 vervallen - artikel 103c, eerste lid, van de Wvo, dient de minister als verwerkingsverantwoordelijke voor het BRON onjuiste persoonsgegevens te rectificeren op grond van artikel 16 van de AVG. De onjuistheden moeten wel eenvoudig en objectief zijn vast te stellen.

[ECLI:NL:RVS:2021:1020](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Onderwijs" (JnB 2021, 426).

JnB 2021, 425

Rechtbank Midden-Nederland, 04-05-2021 (publ. 18-05-2021), UTR 20/3537 en UTR 20/3811

Raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank (hierna: SVB), verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 17

Wet bescherming persoonsgegevens (hierna: Wbp)

Algemene Kinderbijslagwet

AVG. I.c. is het verwerken van de persoonsgegevens van de dochter van eiser in een startbericht aan de Belastingdienst/Toeslagen in de omstandigheden zoals die in deze zaak zijn vastgesteld in strijd met zowel de Wbp als de AVG. De SVB verstrekt zonder enige selectie startberichten van alle kinderen met het oog op een inkomensafhankelijke regeling die naar haar aard niet gericht is op alle kinderen en ten aanzien van wie in de praktijk minder dan de helft een recht bestaat op de betreffende uitkering, het kindgebonden budget. De SVB verwerkt aldus persoonsgegevens op een manier waarbij de inbreuk op de belangen van de betrokkene – in deze zaak: eisers dochter – onevenredig is met het doel van die verwerking, terwijl dat doel in redelijkheid ook op een andere, voor de betrokkene minder nadelige, wijze kan worden verwekelijkt. Niet wordt voldaan aan de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit.

Omdat van concrete schade niet is gebleken, is er geen grondslag om de SVB te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding.

Er is ingevolge artikel 17 van de AVG geen verplichting de gegevens te wissen, omdat deze gegevens nodig zijn voor het nakomen van de Algemene Kinderbijslagwet.

[ECLI:NL:RBMNE:2021:1865](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB 2021, 426

MK ABRS, 12-05-2021, 202003142/1/A3

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) 4, 16

Wet op het onderwijstoezicht (Wot) 3, 20

Wet op het voortgezet onderwijs (Wvo) 23a1, 27, 27c, 103c

Bekostigingsbesluit WVO 5, 8

Leerplichtwet 1969 3, 21a

ONDERWIJS. AVG. Gelet op het bepaalde in artikel 103c, eerste lid, van de Wvo, kan de minister de door het bevoegd gezag verstrekte gegevens uitsluitend met instemming van het bevoegd gezag wijzigen. Gelet hierop ligt de verantwoordelijkheid voor de juistheid van de gegevens in beginsel bij het bevoegd gezag, zodat de minister i.c. in beginsel mocht uitgaan van de verklaring van het bevoegd gezag dat [appellante] kon worden uitgeschreven. Daargelaten het bepaalde in het - per 1 juli 2020 vervallen - artikel 103c, eerste lid, van de Wvo, dient de minister als verwerkingsverantwoordelijke voor het BRON onjuiste persoonsgegevens te rectificeren op grond van artikel 16 van de AVG. De onjuistheden moeten wel eenvoudig en objectief zijn vast te stellen.

[...] Bij besluit van [...] heeft de Dienst Uitvoering Onderwijs (hierna: DUO) een verzoek van [appellante] om correctie van haar gegevens op grond van de Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: de AVG), afgewezen.

[...] 4.1. Niet in geschil is dat de minister verwerkingsverantwoordelijke is als bedoeld in de AVG voor persoonsgegevens die in het BRON [red: basisregister onderwijs] en het verzuimregister zijn opgenomen. [appellante] kon zich daarom wenden tot de minister met een verzoek op grond van artikel 16 van de AVG om rectificatie van haar betreffende onjuiste persoonsgegevens. Daartoe dient te worden beoordeeld of de gegevens die zijn opgenomen in het BRON en de verzuimregistratie onjuist zijn.

Zoals de minister in zijn schriftelijke uiteenzetting toelicht betreft de in- en uitschrijving van een leerling een bevoegdheid van het bevoegd gezag van de school. De school verstrekt de datum van in- en uitschrijving van een leerling aan de minister om te verwerken in het BRON. Ingevolge artikel 103c, tweede lid, van de Wet op het voortgezet onderwijs (hierna: de Wvo) moet de school eraan meewerken dat de in het BRON opgenomen gegevens juist en volledig zijn. Gelet op artikel 103c, eerste lid, van de Wvo neemt de minister de door het bevoegd gezag verstrekte persoonsgebonden nummers en andere gegevens op in het BRON, nadat hij deze gegevens heeft getoetst aan de juistheid en volledigheid. Gelet op het bepaalde in artikel 103c, eerste lid, van de Wvo, kan de minister de door het bevoegd gezag verstrekte gegevens uitsluitend met instemming van het bevoegd gezag wijzigen. Gelet hierop ligt de verantwoordelijkheid voor de juistheid van de gegevens in beginsel bij het bevoegd gezag, zodat de minister in beginsel mocht uitgaan van de verklaring van het bevoegd gezag dat [appellante] kon worden uitgeschreven. De minister wijst er terecht op dat de toets die hem in artikel 103c, eerste lid, van de Wvo, wordt opgedragen om voorafgaand aan opname van gegevens in het BRON de juistheid en volledigheid van die gegevens te toetsen, niet ziet op individuele inschrijvingen, hetgeen onuitvoerbaar zou zijn. [...]

[...] 5.1 Artikel 16 van de AVG geeft de betrokkene het recht tot correctie of aanvullen als de persoonsgegevens onjuist of onvolledig zijn. Daargelaten het bepaalde in het - per 1 juli 2020 vervallen - artikel 103c, eerste lid, van de Wvo, dient de minister als verwerkingsverantwoordelijke voor het BRON onjuiste persoonsgegevens te rectificeren op grond van artikel 16 van de AVG. De onjuistheden moeten wel eenvoudig en objectief zijn vast te stellen. Evenals het in artikel 36, eerste lid, van de Wbp geregelde correctierecht is artikel 16 van de AVG niet bedoeld om indrukken, meningen, onderzoeksresultaten en conclusies waarmee betrokkene zich niet kan verenigen, te corrigeren of te verwijderen.

[...]

Gezien het vorenstaande zijn er naar het oordeel van de Afdeling onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat de in het BRON geregistreerde datum van uitschrijving onjuist is. De minister heeft daarom terecht geen aanleiding gezien voor wijziging van de datum van uitschrijving in het BRON.

[...] 6.1. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat, nu niet gezegd kan worden dat de uitschrijfdatum onjuist is, evenmin gezegd kan worden dat de verzuimregistratie onjuist is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1020](#)

JnB 2021, 427

ABRS, 12-05-2021, 201906109/1/A2

minister voor Basis- en Voortgezet Onderwijs en Media, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:49, 4:57

Wet op het primair onderwijs (Wpo) 1, 69, 120, 121, 123, 134

Regeling bijzondere bekostiging bij samenvoeging van scholen in het primair onderwijs (Regeling) 3 **ONDERWIJS. BEKOSTIGING. Het geschil gaat over de vraag of sprake is van samenvoeging in de zin van de artikelen 121, derde lid, en 134, negende lid, van de Wpo en artikel 3 van de Regeling, in de situatie dat vaststaat dat geen enkele leerling van de op te heffen school naar de beoogde fusieschool is overgegaan. I.c. is geen sprake geweest van samenvoeging van scholen die voor bekostiging in aanmerking kon komen. I.c. kon de minister in redelijkheid overgaan tot terugvordering van de bijzondere bekostiging.**

[...] Bij besluit van 10 oktober 2017 heeft de minister de door de stichting, in verband met samenvoeging van scholen ontvangen bijzondere bekostiging voor basisschool CBS De Tryetine, gewijzigd vastgesteld en een bedrag van € 313.928,47 teruggevorderd van de stichting.

[...] 4.1. [...] Het geschil gaat over de vraag of sprake is van samenvoeging in de zin van de artikelen 121, derde lid, en 134, negende lid, van de Wpo en artikel 3 van de Regeling, in de situatie dat vaststaat dat geen enkele leerling van de op te heffen school naar de beoogde fusieschool is overgegaan.

[...] 4.7. Zoals hiervoor onder 4.2. is overwogen, wordt de essentie van het bestaan van een basisschool ingegeven door het bieden van basisonderwijs aan leerlingen. Zonder leerlingen kan een school niet bestaan. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 17 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1196](#) volgt uit het stelsel van de Wpo, in het bijzonder artikel 69, eerste lid, gelezen in samenhang met de definitie van 'basisschool', in artikel 1, dat de aanspraak op bekostiging onlosmakelijk is verbonden met het verzorgen van onderwijs. Gelet hierop kan de stichting niet worden gevolgd in haar betoog dat het personeel dat het onderwijs verzorgt de school vormt en de leerlingen voor de bekostiging slechts een rol spelen bij de berekening van de hoogte van de rijksvergoeding.

Zoals de Afdeling eveneens eerder heeft overwogen in de uitspraak van 4 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4070](#), overweging 5.2., deelt de Afdeling ook het standpunt van de minister dat de Regeling niet in de eerste plaats is bedoeld om tijdelijk compensatie te bieden voor overtollig personeel. Zoals de minister heeft gesteld, is de aanvullende bijzondere bekostiging bedoeld om schoolbesturen in staat te stellen na de fusie hun organisatie stapsgewijs aan te passen aan de nieuwe situatie en is het niet de bedoeling van de Regeling om wegens overtollig personeel in dienst van de stichting gedurende zes jaar lang bijzondere bekostiging wegens samenvoeging te verstrekken aan De Tryetine. Het betoog van de stichting dat uit de brief van 23 mei 2014 volgt dat met de bijzondere bekostiging wordt beoogd problemen met de bekostiging van boventallig

personeel te voorkomen, kan niet worden gevolgd. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 15 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1070](#), overweging 8., blijkt uit de brief van 23 mei 2014 alsmede de beantwoording van Kamervragen op 22 augustus 2017 (Aanhangsel Handelingen II 2016/17, nr. 2501) dat bijzondere bekostiging wordt verstrekt bij samenvoeging van scholen waarbij in ieder geval leerlingen overgaan.

4.8. Zoals de minister terecht heeft aangevoerd, heeft de Afdeling over de uitleg van het begrip samenvoeging in artikel 121 van de Wpo in de uitspraak van 4 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4070](#), overweging 5.1., overwogen dat de bekostiging onlosmakelijk is verbonden met het verzorgen van onderwijs. De uitleg van de stichting dat, gelet op artikel 121, derde lid, en artikel 134, negende lid, van de Wpo, het leerlingenaantal op 1 oktober van het jaar voorafgaand aan de samenvoeging bepalend is, en dat het overgaan van de leerlingen van de op te heffen school naar de fusieschool niet noodzakelijk is voor de aanspraak op bijzondere bekostiging wegens samenvoeging, houdt daarmee geen rekening en deze kan daarom niet worden gevolgd. Dat, gelet op artikel 121, derde lid, van de Wpo, ingeval van samenvoeging van scholen het aantal leerlingen van alle bij de samenvoeging betrokken scholen op 1 oktober van het voorafgaande schooljaar bepalend is, duidt erop dat de wetgever er vanuit is gegaan dat ook na de samenvoeging van de scholen voor dit aantal leerlingen onderwijs zou worden verzorgd, aldus de Afdeling. Ook voor het betoog van de stichting dat ingevolge artikel 120, eerste lid, en artikel 121, eerste lid, van de Wpo, het leerlingenaantal op 1 oktober van het jaar na de samenvoeging bepalend is voor de berekening vanaf het tweede schooljaar na de samenvoeging, geldt dat hiermee niet wordt onderkend dat de bekostiging onlosmakelijk is verbonden met het verzorgen van onderwijs. [...]

4.9. De minister heeft terecht aangevoerd dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de minister heeft gehandeld in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. De Afdeling is van oordeel dat de stichting had behoren te weten dat een samenvoeging van scholen in de zin van de Wpo inhoudt dat in elk geval de activiteit waarvoor de bekostiging wordt verstrekt, van de op te heffen school overgaat naar de overblijvende school. De stichting wist dat deze activiteit, het verzorgen van onderwijs, op de fusiedatum niet kon overgaan naar De Tryetine, omdat er aan het eind van het schooljaar 2014-2015 geen enkele leerling op Salverdaskoalle was overgebleven. De omstandigheid dat er al vóór 1 augustus 2015 is gestart met voorbereidende werkzaamheden voor de fusie en het gegeven dat met het oog op de voorgenomen fusie interne verplichtingen zijn aangegaan, betekenen niet dat de stichting zonder meer aanspraak had op bijzondere bekostiging. Die aanspraak zou alleen bestaan als zou blijken dat de fusie daadwerkelijk had plaatsgevonden. De stichting had daarom behoren te weten dat de subsidievestiging onjuist was. Daarmee is voldaan aan het in artikel 4:49, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb bepaalde. De minister was dan ook bevoegd om de bekostiging lager vast te stellen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 4 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4070](#), overweging 5.3.

4.10. Gelet op het vorenstaande is geen sprake geweest van samenvoeging van scholen die op grond van de artikelen 121, derde lid, en 134, negende lid, van de Wpo en artikel 3 van de Regeling voor bekostiging in aanmerking kon komen.

4.11. Onder verwijzing naar de uitspraak van 10 oktober 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX9681](#), overweegt de Afdeling dat de minister bij toepassing van artikel 4:49, eerste lid, van de Awb een afweging moet maken tussen het belang van een juiste vaststelling van rijksbijdragen enerzijds en de gevolgen van het terugkomen op de vaststelling van de rijksbijdrage anderzijds. Beoordeeld moet worden of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, die belangen afwegende, niet in

redelijkheid heeft kunnen overgaan tot wijziging van de bekostiging en de terugvordering van de ten onrechte ontvangen bedragen.

4.12. De minister heeft met toepassing van het door hem gehanteerde matigingsbeleid de terugvordering beperkt tot de bijzondere bekostiging voor de schooljaren 2016-2017 en 2017-2018. De minister heeft aldus in voldoende mate rekening gehouden met de belangen van de stichting. [...]

4.13. Gelet op het vorenstaande is de conclusie dat de minister in redelijkheid kon overgaan tot terugvordering van de bijzondere bekostiging over de schooljaren 2016-2017 en 2017-2018. De rechtbank heeft dat ten onrechte niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1023](#)

JnB 2021, 428

MK ABRS, 12-05-2021, 202003631/1/A3

Inspecteur-Generaal van het Onderwijs (hierna: de inspecteur).

Wet op het Onderwijstoezicht (Wot) 3, 15, 20, 21

Wet op het voortgezet onderwijs (WVO) 23a1, 27, 27c, 103c, 104, 104

Inrichtingsbesluit WVO 2, 14, 15

Beleidsregel financiële sancties bij bekostigde onderwijsinstellingen

ONDERWIJS. BEKOSTIGINGSSANCTIE. Uit de wetsgeschiedenis over het al dan niet opleggen van een bekostigingssanctie blijkt dat de minister daarmee terughoudend moet omgaan (onder meer Kamerstukken II 2000/01, 27 783, nr. 3, blz. 20). Ook de Beleidsregel financiële sancties bij bekostigde onderwijsinstellingen wijst hier op. Daargelaten of de bekostigingssanctie ook bedoeld is als instrument voor interventie in geschillen tussen school en leerling, is de Afdeling van oordeel dat het ingrijpen met een bekostigingssanctie in een concreet geval als dat van [appellante] disproportioneel is.

[ECLI:NL:RVS:2021:1018](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 429

MK ABRS, 19-05-2021, 201906941/1/A3

minister van Justitie en Veiligheid.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 10

Wetboek van Strafvordering (WvSv) 12, 12f

Wet politiegegevens (Wpg) 19

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 2, 6, 8, 10

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. De Wpg bevat een uitputtende regeling voor de verstrekking van politiegegevens als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder a, van die wet. Het feit dat de politiegegevens zich bij het OM bevinden maakt dit niet anders. De uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 12f, tweede lid, van het WvSv aangehaalde passage maakt niet dat de desbetreffende gegevens niet als politiegegevens maar als ‘gewone’ informatie dienen te worden aangemerkt waarop de Wob van toepassing zou zijn.

[...] [Afwijzing] verzoek van [appellant] om openbaarmaking van documenten op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (hierna: de Wob) [...].

[...] 6.1. De Afdeling begrijpt het hoger beroep zo, dat [appellant] niet betwist dat de persoonsgegevens in de documenten 1 tot en met 8, 11 tot en met 17, 19 en 20 politiegegevens bevatten. Na kennisneming van deze documenten is de Afdeling van oordeel dat deze documenten uitsluitend politiegegevens in de zin van de Wpg bevatten, omdat daarin na weglating van de politiegegevens geen inhoudelijke informatie meer overblijft. De Afdeling vat het betoog van [appellant] zo op dat hij betoogt dat de genoemde documenten, hoewel zij uitsluitend politiegegevens bevatten, toch openbaar moeten worden gemaakt gelet op de hierboven aangehaalde totstandkomingsgeschiedenis van artikel 12 van het WvSv.

In artikel 12f, tweede lid, van het WvSv is het inzagerecht voor onder meer de klager neergelegd. Uit de totstandkomingsgeschiedenis bij artikel 12 van het WvSv (onder meer Kamerstukken II 1983-1984, 15 831, nr. 9, blz. 7) volgt dat dit inzagerecht ontstaat op het moment dat een klager zich tot het gerechtshof heeft gewend. Vóórdat een klacht is ingediend zal een belanghebbende die kennisneming van stukken wenst, zich dienen te wenden tot de officier van justitie. In deze fase zijn de regels van de Wob bepalend voor de vraag of informatie dient te worden verstrekt, zo staat in de aangehaalde nota naar aanleiding van het eindverslag.

6.2. De Afdeling overweegt dat de beraadslagingen over wetvoorstel 15 831 tussen 1979 en 1984 plaatsvonden. De Wpg is echter daarna, op 1 januari 2008, in werking getreden en dient daarom bij de beoordeling van een Wob-verzoek te worden betrokken

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 24 september 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3494](#)), bevat de Wpg een uitputtende regeling voor de verstrekking van politiegegevens als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder a, van die wet. Het feit dat de politiegegevens zich bij het OM bevinden maakt dat niet anders. Voor zover gegevens als politiegegevens in de zin van artikel 1, aanhef en onder a, van de Wpg moeten worden aangemerkt, is er geen plaats voor toepassing van de Wob op een verzoek om verstrekking van die gegevens. De rechtbank is terecht tot dit oordeel gekomen. De uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 12f, tweede lid, van het WvSv aangehaalde passage maakt niet dat de desbetreffende gegevens niet als politiegegevens maar als 'gewone' informatie dienen te worden aangemerkt waarop de Wob van toepassing zou zijn. Die passage heeft alleen betrekking op het recht op inzage door de klager in een procedure als bedoeld in artikel 12 van het WvSv. Deze procedure kent waar het gaat om toegang tot de stukken een eigen regeling, waarbij gelet op het bepaalde in artikel 12f, tweede lid, van het WvSv, de voorzitter van het gerechtshof beslist over de kennisneming van de op de zaak betrekking hebbende stukken. Door het verstrekken van informatie aan een klager in een dergelijke procedure wordt die informatie niet openbaar. Het betoog kan daarom ook niet tot openbaarmaking van de documenten 1 tot en met 8, 11 tot en met 17, 19 en 20 op grond van de Wob leiden. [...] [ECLI:NL:RVS:2021:1051](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB 2021, 430

MK ABRS, 12-05-2021, 202002662/1/A3

bestuur van de raad voor rechtsbijstand, appellant.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2, 4:2

Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) 4, 5, 6, 7, 9, 17, 89

Archiefwet 1995 3, 5

Wet op de rechtsbijstand 7, 24, 28

Besluit rechtsbijstand- en toevoegcriteria 3, 4, 6

RECHTSBIJSTAND. AVG. Afwijzing verzoek om vernietiging van vonnissen die wederpartij bij haar aanvragen om verlening van toevoegingen heeft overgelegd. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het overleggen van de vonnissen en daarmee de verwerking van de gewone persoonsgegevens die daarin zijn opgenomen, noodzakelijk zijn voor de vervulling van een taak van algemeen belang als bedoeld in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e van de AVG. Het bestuur heeft onvoldoende gemotiveerd waarom i.c. de verwerking van de bijzondere persoonsgegevens rechtmatig is wegens een rechtsvordering. De verwerking van de bijzondere persoonsgegevens is i.c. rechtmatig om redenen van zwaarwegend algemeen belang. De bewaartermijn voor de bij de aanvragen gevoegde vonnissen is tien jaar en deze gegevens kunnen niet op grond van artikel 17, eerste lid, van de AVG eerder worden gewist.

[...] [Afwijzing] verzoek van [wederpartij] om vernietiging van de vonnissen die zij bij haar aanvragen om verlening van toevoegingen heeft overgelegd [...].

[...] - Is de verwerking van de gewone persoonsgegevens rechtmatig vanwege een publieke taak?

[...] 6. Zoals ook de rechtbank heeft overwogen, moet het verzoek van [wederpartij] om vernietiging van de drie vonnissen die bij haar aanvragen om toevoegingen zijn overgelegd, worden aangemerkt als een verzoek om wissing van haar persoonsgegevens als bedoeld in artikel 17, eerste lid, van de AVG. Dat artikel bepaalt dat de betrokkene het recht heeft op wissing onder meer wanneer de persoonsgegevens onrechtmatig zijn verwerkt. In welke gevallen persoonsgegevens rechtmatig zijn verwerkt is geregeld in artikel 6 van de AVG.

6.1. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het overleggen van de vonnissen en daarmee de verwerking van de gewone persoonsgegevens die daarin zijn opgenomen, zoals haar naam en woonplaats, noodzakelijk zijn voor de vervulling van een taak van algemeen belang als bedoeld in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder e. Daarvoor is het volgende van belang. [...]

[...] 6.5. Gezien het vorenstaande is de Afdeling van oordeel dat het opvragen van de vonnissen rechtmatig is. Het bestuur mocht zich dus op het standpunt stellen dat de daarin opgenomen gewone persoonsgegevens rechtmatig worden verwerkt en dat er zich niet een geval als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder d, van de AVG voordoet. Het bestuur hoefde daarom het verzoek van [wederpartij] om deze gegevens te wissen niet in te willigen.

[...] - Is de verwerking van de bijzondere persoonsgegevens rechtmatig wegens een rechtsvordering?

7. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de informatie in de vonnissen over de gezondheid van [wederpartij] bijzondere persoonsgegevens zijn als bedoeld in artikel 9, eerste lid, van de AVG. Het uitgangspunt van dat artikellid is dat de verwerking van die persoonsgegevens verboden is. Op dat uitgangspunt kan een uitzondering worden gemaakt als aan één van de voorwaarden, genoemd in het tweede lid, is voldaan. Het bestuur heeft in zijn hogerberoepschrift aangevoerd dat in dit geval het bepaalde onder f van toepassing is omdat de verwerking noodzakelijk is voor de instelling, uitoefening of onderbouwing van een rechtsvordering.

7.1. De uitzonderingen in artikel 9, tweede lid, moeten strikt worden uitgelegd. Dit volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie over de voorloper van de AVG: Richtlijn 95/46/EG. Nu de bewoordingen van artikel 9 van de AVG, voor zover hier van belang, niet wezenlijk verschillen van die in artikel 8 van die richtlijn, is deze rechtspraak ook voor de uitleg van artikel 9 van belang. Zo heeft het Hof van Justitie in zijn arrest van 3 oktober 2019, A e.a., (ECLI:EU:C:2019:823, punt 56)

geoordeeld dat de bescherming van het grondrecht op eerbiediging van het privéleven op het niveau van de Unie vereist dat de uitzonderingen op de bescherming van de persoonsgegevens en de beperkingen ervan binnen de grenzen van het strikt noodzakelijke blijven. In zijn arrest van 24 september 2019, GC e.a., (ECLI:EU:C:2019:773, punt 44) heeft het Hof van Justitie overwogen dat bij de uitleg van de uitzonderingen op het verbod om de bijzondere persoonsgegevens te verwerken rekening moet worden gehouden met het doel van artikel 9. Die doelstelling is het waarborgen van een versterkte bescherming tegen verwerkingen die, wegens de bijzondere gevoeligheid van deze gegevens, een bijzonder ernstige inbreuk kunnen vormen op de grondrechten op eerbiediging van het privéleven en bescherming van persoonsgegevens.

7.2. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het bestuur onvoldoende gemotiveerd waarom het in dit geval op grond van artikel 9, tweede lid, aanhef en onder f, bijzondere persoonsgegevens mag verwerken. Die uitzondering is naar het oordeel van de Afdeling met name bedoeld om te worden ingeroepen door partijen die betrokken zijn of worden in een rechtsgeding en die in dat geding bepaalde gegevens willen overleggen of nodig hebben. Het bestuur is geen partij in de gedingen waarvoor [wederpartij] de toevoegingen heeft aangevraagd en heeft niet deugdelijk gemotiveerd dat het de bijzondere persoonsgegevens van [wederpartij] rechtmatig verwerkt op grond van artikel 9, tweede lid, aanhef en onder f, welke uitzondering als vermeld immers strikt moet worden geïnterpreteerd, en dat voor inwilliging van haar verzoek om wissing geen grond bestond. [...] - Is de verwerking van de bijzondere persoonsgegevens rechtmatig om redenen van zwaarwegend algemeen belang?

9. Op de zitting in hoger beroep heeft het bestuur betoogd dat het opvragen en verzamelen van de bijzondere persoonsgegevens van [wederpartij] voor de behandeling van haar verzoek om toevoeging ook rechtmatig is omdat die verwerking noodzakelijk is in verband met redenen van zwaarwegend algemeen belang als bedoeld in artikel 9, tweede lid, aanhef en onder g, van de AVG. 9.1. Dit betoog van het bestuur slaagt.

Voor dat oordeel is van belang dat in dit geval de reden voor de inbreuk op het recht op gegevensbescherming van [wederpartij] verband houdt met haar recht op een doeltreffende voorziening in rechte. Zowel het recht op privacy als het recht op rechtsbijstand is een grondrecht dat in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) is opgenomen. Zoals het Hof van Justitie in het hiervoor genoemde arrest GC e.a. (punten 55-66) heeft overwogen, kan de inbreuk op het grondrecht van privacy, die de verwerking van bijzondere persoonsgegevens is, worden gerechtvaardigd op grond van de eerbiediging van een ander grondrecht. Bij een dergelijk conflict moeten de verschillende grondrechten tegen elkaar worden afgewogen. Die afweging kan ertoe leiden dat de verwerking van bijzondere persoonsgegevens wegens een zwaarwegend belang, als bedoeld in artikel 9, tweede lid, aanhef en onder g, mogelijk is, aldus het Hof van Justitie. Naar het oordeel van de Afdeling is daarvan in dit geval sprake. [...]

[...] 9.4. Nu de Afdeling van oordeel is dat het bestuur de bijzondere persoonsgegevens van [wederpartij] bij het opvragen en verzamelen rechtmatig heeft verwerkt, bestaat aanleiding om de rechtsgevolgen van het door de rechtbank terecht vernietigde besluit op bezwaar in zoverre in stand te laten.

[...] - Mogen de vonnissen worden bewaard?

[...] 11.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 14 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2419](#)) volgt uit artikel 17, derde lid, aanhef en onder b, van de AVG dat op het bestuur geen plicht rust om persoonsgegevens zonder onredelijke vertraging te wissen indien op haar een wettelijke verwerkingsplicht rust. Op grond van artikel 3 van de Archiefwet 1995 (hierna: de

Archiefwet) is het bestuur verplicht de onder hem berustende archiefbescheiden in goede, geordende en toegankelijke staat te brengen en te bewaren, alsmede zorg te dragen voor de vernietiging van de daarvoor in aanmerking komende archiefbescheiden. Volgens hoofdstuk 4.1.1, onder 4, van de Selectielijst voor de archiefbescheiden van de zorgdragers de raden voor rechtsbijstand (Stcrt. 2009, 106), die is vastgesteld krachtens artikel 5 van de Archiefwet, moeten aanvragen om rechtsbijstand, de verlening van toevoegingen, en correspondentie na tien jaar worden vernietigd. Uit hoofdstuk 1.5 volgt dat de gegevens voor een bepaalde duur worden bewaard ten behoeve van het adequaat uitvoeren van de overheidsadministratie en de verantwoordingsplicht van de overheid en voor de recht- en bewijszoekende burger. Gelet hierop heeft het bestuur zich terecht op het standpunt gesteld dat de bewaartermijn voor de bij de aanvragen gevoegde vonnissen tien jaar is en deze gegevens niet op grond van artikel 17, eerste lid, van de AVG eerder kunnen worden gewist. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:1028](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 431

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 22-04-2021 (publ. 09-05-2021), AWB 20/1935

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 19, 18 lid 1 e

Vb 2000 3.86

REGULIER. Intrekking verblijfsvergunning regulier bepaalde tijd (Ranov). De rechtbank stelt vast dat eiser een Ranov-vergunning heeft gehad en daarna voortgezet verblijf. Dat zijn beide verblijfsvergunningen op nationale gronden, waarop het Europees recht niet van toepassing is. Dat het Europees recht toch van toepassing is door het gestelde verband tussen artikel 45 van de Vw 2000 en artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, volgt de rechtbank niet. Het enkele feit dat bij de intrekking van de verblijfsvergunning van eiser ook een terugkeerbesluit en inreisverbod is opgelegd, maakt niet dat daarom ook op die intrekking het Europese openbare-orde-criterium van toepassing is.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:4772](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2021, 432

MK ABRS, 12-05-2021, 201902732/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28 lid 1

ASIEL. Bekering. De staatssecretaris mag geen doorslaggevende betekenis meer toekennen aan de beoordeling van het proces van bekering, zonder ook daadwerkelijk in te gaan op de verklaringen van de vreemdeling over zijn kennis van zijn nieuwe geloof en welke activiteiten hij in dat kader heeft ondernomen en waarom deze verklaringen een ontoereikende verklaring over het proces van bekering niet kunnen compenseren. Verder zal de staatssecretaris voortaan duidelijk moeten motiveren hoe zij eventuele verklaringen van anderen over de (gestelde) bekering van de vreemdeling heeft beoordeeld.

15. Deze uitspraak gaat over de vraag of WI 2018/10 gewijzigd beleid is en op welke manier de staatssecretaris deze werkinstructie toepast bij de beoordeling van de bekering van een vreemdeling.

16. WI 2018/10 is geen beleidswijziging. De staatssecretaris hanteert in WI 2018/10 nog altijd de uitgangspunten zoals vervat in de vaste gedragslijn zoals die daarvóór bestond.

17. De staatssecretaris zal echter voortaan, ook als hij in zijn geloofwaardigheidsbeoordeling een doorslaggevend gewicht toekent aan ontoereikende verklaringen van een vreemdeling over de motieven voor en het proces van bekering, kenbaar moeten motiveren wat hij vindt van de verklaringen van een vreemdeling over de overige twee elementen (kennis van het nieuwe geloof en in het kader van het nieuwe geloof ontplooidde activiteiten) en waarom die verklaringen de ontoereikende verklaringen over het eerste element niet kunnen compenseren. Met deze overweging komt de Afdeling terug van haar eerdere rechtspraak (onder meer de uitspraak van de Afdeling van 15 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2801](#)).

18. Als een aanvraag van een vreemdeling eerder is afgewezen, waarbij doorslaggevende betekenis is toegekend aan de motieven voor en het proces van bekering, zonder dat daarbij sprake was van een kenbare motivering in het besluit over de andere twee elementen, kan dit ook in een besluit op een opvolgende aanvraag hersteld worden.

19. Verder zal de staatssecretaris voortaan ook daadwerkelijk en kenbaar moeten motiveren hoe hij overgelegde verklaringen van derden heeft gewogen in het licht van de tegenover hem afgelegde en ongelooftwaardig geachte verklaringen over de gestelde bekering. Zo zal inzichtelijk en voor de bestuursrechter beter toetsbaar worden welk gewicht aan verklaringen van derden is toegekend. [ECLI:NL:RVS:2021:977](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van 12 mei 2021 inzake [ECLI:NL:RVS:2021:978](#). Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Hogere eisen aan besluiten staatssecretaris J&V op asielaanvragen bekeerlingen") uitgebracht.

JnB 2021, 433

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 06-05-2021 (publ. 18-05-2021), NL19.10066
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 32 lid 1 b

Vb 2000 3.86

Richtlijn 2003/86/EG

ASIEL. Intrekking verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd vanwege gevaar voor openbare orde. Eiser heeft een afgeleide asielstatus op de oude e-grond, waarbij zijn moeder (van wie de status is afgeleid) in het bezit was van een asielvergunning op de oude d-grond (categoriale bescherming Somalië). De rechtbank oordeelt dat de verblijfsvergunning van eiser ook in zo'n situatie onder de Gezinsherenigingsrichtlijn valt. Uit het arrest G.S.

[\[ECLI:EU:C:2019:1072\]](#) volgt dat de ‘glijdende schaal’ van artikel 3.86, tweede lid, van het Vb 2000 mag worden toegepast, als er maar een individuele beoordeling in de zin van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn plaatsvindt. Verweerder heeft in dit geval een individuele beoordeling gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM, waarmee hij een individuele beoordeling in de zin van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn heeft gemaakt. Deze beoordeling kan de rechterlijke toets echter niet doorstaan. Daarbij is van belang dat verweerder de glijdende schaal alleen heeft kunnen toepassen vanwege een kortdurend verblijfsgeval. Zonder dat verblijfsgeval, ten tijde waarvan eiser minderjarig was, zou niet aan de glijdende schaal zijn voldaan. Ook heeft verweerder het algemeen belang van bescherming van de openbare orde onvoldoende afgezet tegen de situatie waarin eiser terecht zal komen wanneer hij naar Somalië moet terugkeren. Tot slot heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat er geen positieve gedragsverandering zou hebben plaatsgevonden. Dat deze gedragsverandering zou zijn ingegeven door eisers angst zijn verblijfsvergunning kwijt te raken is volgens de rechtbank niet relevant. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:5048](#)

JnB 2021, 434

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 11-05-2021 (publ. 17-05-2021), AWB 20/6529
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Jongvolwassene. De rechtbank is van oordeel dat niet duidelijk is waar de leeftijdsgrens van 25 op is gebaseerd en dat niet is uit te sluiten dat een persoon van 26 jaar en 10 maanden ook als jongvolwassene moet worden aangemerkt

8.7. Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank van oordeel is dat niet duidelijk is waar de leeftijdsgrens van 25 op is gebaseerd en dat niet is uit te sluiten dat een persoon van 26 jaar en 10 maanden ook als jongvolwassene moet worden aangemerkt – los van het bestaan van bijzondere omstandigheden. Dit leidt de rechtbank tot de conclusie dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom eiser vanwege zijn leeftijd niet als jongvolwassene kan worden aangemerkt en daarmee waarom er in zijn geval geen sprake is van familieleden.

8.8 Voor zover verweerder niettemin zou moeten worden gevolgd in de door hem gehanteerde leeftijdsgrens, stelt verweerder dat in geval van bijzondere omstandigheden een persoon toch als jongvolwassene kan worden aangemerkt. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom hij in de persoonlijke en bijzondere omstandigheden van eiser geen aanleiding heeft gezien hem desondanks als jongvolwassene aan te merken. Zoals hiervoor al is overwogen voldoet eiser aan alle overige voorwaarden van het beleid. Daarnaast is hij – zoals hij gemotiveerd heeft gesteld – afkomstig uit een oorlogsgebied. Hij stelt dat hij niet naar buiten durft, uit angst te worden gerekruteerd en blijft alleen achter, omdat zijn moeder en zusje wel een mvv is verleend. Verweerder is op deze omstandigheden in zijn besluitvorming ten onrechte niet ingegaan. Het besluit is daarom ook in zoverre niet voldoende gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:4971](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 435

MK ABRS, 19-05-2021, 201907800/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) 604/2013

Vw 2000 8, 28, 30

DUBLINVERORDENING. Prejudiciële vragen. In deze verwijzingsuitspraak vraagt de Afdeling het Hof van Justitie verduidelijking over de toepassing van de Dublinverordening in de situatie dat tussen twee lidstaten reeds een claimakkoord bestaat, de vreemdeling voorafgaand aan de overdracht tussen deze twee lidstaten onderduikt en vervolgens in een derde lidstaat opnieuw een verzoek om internationale bescherming indient.

Inleiding

1. In deze verwijzingsuitspraak vraagt de Afdeling het Hof van Justitie verduidelijking over de toepassing van de Dublinverordening (nr. 604/2013; PB 2013 L 180) in de situatie dat tussen twee lidstaten reeds een claimakkoord bestaat, de vreemdeling voorafgaand aan de overdracht tussen deze twee lidstaten onderduikt en vervolgens in een derde lidstaat opnieuw een verzoek om internationale bescherming indient. Deel VI van de Dublinverordening regelt de uitvoering van overdrachten tussen twee lidstaten, maar lijkt niet te zijn toegesneden op situaties waarin meer dan twee lidstaten zijn betrokken doordat de vreemdeling achtereenvolgens in meerdere lidstaten een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Artikel 29, tweede lid, van de Dublinverordening voorziet in de mogelijkheid om bij onderduiken de overdrachtstermijn tot achttien maanden te verlengen. Deze bepaling lijkt echter onvoldoende bescherming tegen 'forumshopping' te bieden in de situaties waarbij de verantwoordelijke lidstaat niet tijdig van het onderduiken in kennis is gesteld of de vreemdeling al een keer eerder is ondergedoken.

1.1. Om te voorkomen dat de overdrachtstermijn, bedoeld in artikel 29, eerste en tweede lid, van de Dublinverordening, verstrijkt en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming naar een andere lidstaat verschuift doordat een vreemdeling keer op keer onderduikt, passen verscheidene lidstaten in de praktijk een methode toe om overdrachtstermijnen te berekenen die bekend staat als de 'chain rule'. Volgens de 'chain rule' gaat de overdrachtstermijn opnieuw lopen in gevallen waarin de vreemdeling voorafgaand aan de overdracht onderduikt en voor afloop van die termijn een nieuw verzoek om internationale bescherming indient in een derde lidstaat. De 'chain rule' is bedacht door het Dublin Contact Committee, een groep door de lidstaten aangewezen nationale deskundigen die de Commissie adviseert bij de uitoefening van haar bevoegdheden onder de Dublinverordening en de bijbehorende uitvoeringsbepalingen. Omdat de 'chain rule' (nog) geen juridische status heeft, maar wel al in de statenpraktijk wordt toegepast, komt in deze verwijzingsuitspraak de vraag aan de orde of de Dublinverordening aan de toepassing van deze regel in de weg staat. Verder ligt de vraag voor of de vreemdeling zich in een derde lidstaat kan beroepen op het verstrijken van de overdrachtstermijn tussen de verzoekende en de aangezochte lidstaat als bedoeld in artikel 29, tweede lid, van de Dublinverordening. Onder 'verzoekende lidstaat' wordt in deze uitspraak de eerstverzoekende lidstaat verstaan, dat is Frankrijk. Nederland wordt als 'derde lidstaat' aangemerkt.

1.2. Naast deze verwijzingsuitspraak gaan twee andere verwijzingsuitspraken van de Afdeling van vandaag eveneens over de 'chain rule' en/of de omvang van het beroep tegen een

overdrachtsbesluit, te weten [ECLI:NL:RVS:2021:983](#), en [ECLI:NL:RVS:2021:984](#), die tegelijk met deze zaak naar het Hof worden verwezen. [...]

Eerste prejudiciële vraag

8. De Afdeling constateert dat de 'chain rule' onder de huidige Dublinverordening geen juridisch bindende status heeft. De notulen van het Dublin Contact Committee zijn slechts een weergave van informele discussies waaraan de lidstaten en de Commissie niet zijn gebonden. Desondanks volgt uit de toelichting van de staatssecretaris ter zitting, alsmede de overgelegde terugnameverzoeken en reacties daarop, dat de 'chain rule' in de praktijk al door Nederland en andere lidstaten wordt toegepast. De Afdeling ziet zich daarom genoodzaakt het Hof de volgende vraag voor te leggen: Moet artikel 29 van de Dublinverordening aldus worden uitgelegd dat een lopende termijn voor overdracht als bedoeld in artikel 29, eerste en tweede lid, opnieuw gaat lopen op het moment dat de vreemdeling, nadat hij de overdracht door een lidstaat heeft belemmerd door onder te duiken, in een andere (in casu een derde) lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient?

Aanleiding voor de tweede prejudiciële vraag

9. In het geval dat moet worden aangenomen dat de Dublinverordening geen ruimte biedt voor de 'chain rule' en gegeven dat de overdrachtstermijn tussen Oostenrijk en Frankrijk na zes maanden — op 4 april 2019 — is verstreken, ziet de Afdeling zich voor de vraag gesteld of de vreemdeling zich in Nederland — in het kader van het beroep tegen het overdrachtsbesluit van 24 juli 2019 — kan beroepen op het verstrijken van die overdrachtstermijn met als gevolg dat de termijn waarbinnen Nederland kan overdragen verstreken is.

9.1. Het Hof heeft in het arrest van 25 oktober 2017, Shiri, [ECLI:EU:C:2017:805](#) (punt 46) overwogen dat artikel 27, eerste lid, van de Dublinverordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het EU Handvest in die zin moeten worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, eerste en tweede lid, van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.

9.2. Anders dan in het arrest Shiri zijn er in de onderhavige zaak echter meer dan twee lidstaten betrokken. De vreemdeling klaagt namelijk in een derde lidstaat dat de overdrachtstermijn die gold tussen twee andere lidstaten is verstreken en verlangt dat die derde lidstaat daar onderzoek naar doet. Daarbij komt dat de oorspronkelijke overdrachtstermijn tussen Oostenrijk en Frankrijk in dit geval is verstreken doordat de vreemdeling is ondergedoken. De Afdeling meent dat het arrest Shiri in deze situatie niet van toepassing is. In dat kader merkt de Afdeling het volgende op.

9.2.1. Het Hof heeft in het arrest van 7 juni 2016, Ghezelbash [\[ECLI:EU:C:2016:409\]](#), en in het arrest van 26 juli 2017, Mengesteab [\[ECLI:EU:C:2017:587\]](#), de omvang van het in artikel 27, eerste lid, van de Dublinverordening bedoelde rechtsmiddel onder meer bepaald tegen de achtergrond van de doelstellingen en de context ervan. Het Hof heeft in beide arresten overwogen dat uit overweging 9 van de Dublinverordening volgt dat deze verordening niet alleen bedoeld is om het Dublinsysteem effectiever te maken, maar ook om asielzoekers beter te beschermen, met name door de effectieve en volledige rechterlijke bescherming die hun wordt geboden (zie punt 46 van het arrest Mengesteab en punt 52 van het arrest Ghezelbash).

9.2.2. Het Hof heeft in het arrest Ghezelbash echter ook benadrukt dat het Dublinsysteem 'forumshopping' beoogt te voorkomen. Uit punt 54 van dit arrest volgt dat het niet de bedoeling is dat de rechter waarbij een rechtsmiddel wordt ingesteld, wordt verzocht de verantwoordelijkheid voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming op te dragen aan een lidstaat die wordt aangewezen naargelang het de verzoeker het beste schikt.

Gelet hierop meent de Afdeling dat het op grond van artikel 27, eerste lid, van de Dublinverordening niet mogelijk is voor een vreemdeling om in een derde lidstaat te klagen over een reeds tussen twee andere lidstaten vaststaand claimakkoord. Een andere uitleg zou ertoe leiden dat voor de vreemdeling een prikkel bestaat om doelbewust ervoor te zorgen dat hij buiten het bereik van de autoriteiten blijft die verantwoordelijk zijn voor de overdracht, om deze overdracht te voorkomen en vervolgens te kunnen betogen dat de verantwoordelijkheid door enkel tijdsverloop naar een andere lidstaat is verschoven.

Tweede prejudiciële vraag

In het licht van hetgeen hiervoor is overwogen, legt de Afdeling het Hof de volgende vraag voor: Moet artikel 27, eerste lid, van de Dublinverordening, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, aldus worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een verzoeker om internationale bescherming in het kader van een rechtsmiddel tegen een overdrachtsbesluit met succes aanvoert dat die overdracht geen doorgang kan vinden omdat de termijn voor een eerder tussen twee lidstaten (in casu Frankrijk en Oostenrijk) overeengekomen overdracht is verstreken, met als gevolg dat de termijn waarbinnen Nederland kan overdragen verstreken is?

[ECLI:NL:RVS:2021:985](#)

JnB 2021, 436

MK ABRS, 19-05-2021, 201904712/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) 604/2013

Vw 2000 8, 28, 30

DUBLINVERORDENING. Prejudiciële vragen. In deze verwijzingsuitspraak vraagt de Afdeling het Hof van Justitie verduidelijking over de toepassing van de Dublinverordening in de situatie dat tussen twee lidstaten reeds een claimakkoord bestaat, de vreemdeling voorafgaand aan de overdracht tussen deze twee lidstaten onderduikt en vervolgens in een derde lidstaat opnieuw een verzoek om internationale bescherming indient. Ook vraagt de Afdeling verduidelijking over het begrip ‘verzoekende lidstaat’.

5.1. Ten opzichte van de andere twee verwijzingsuitspraken van de Afdeling van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2021:984](#) en [ECLI:NL:RVS:2021:985](#), doet zich in deze zaak de bijzonderheid voor dat er ten tijde van het voorliggende verzoek om internationale bescherming twee geldige claimakkoorden waren met verschillende overdrachtstermijnen. Zoals hiervoor onder 2 is vermeld, heeft Italië niet alleen het claimverzoek van Nederland, maar ook een eerder claimverzoek van Duitsland aanvaard. De Afdeling ziet zich daardoor voor de vraag gesteld in hoeverre het claimakkoord met de daaraan verbonden overdrachtstermijn tussen Duitsland en Italië nog relevant was toen de vreemdeling het voorliggende verzoek om internationale bescherming in Nederland deed. Zoals vermeld onder 3.2., heeft de rechtbank geoordeeld dat op grond van artikel 29, tweede lid, van de Dublinverordening op 4 april 2019 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming op Duitsland is overgegaan. Kennelijk is de rechtbank er dus van uitgegaan dat Duitsland ook ná het voorliggende verzoek om internationale bescherming in Nederland nog kon worden aangemerkt als 'verzoekende lidstaat' in de zin van artikel 29, tweede lid, van de Dublinverordening.

6. In de Dublinverordening is geen definitie van het begrip 'verzoekende lidstaat' opgenomen. De rechtspraak van het Hof over artikel 29 ziet alleen op situaties waarbij slechts twee lidstaten zijn betrokken. De Afdeling meent dat de rechtspraak van het Hof wel aanknopingspunten biedt om aan te nemen dat een lidstaat alleen als 'verzoekende lidstaat' kan worden aangemerkt, zolang de vreemdeling nog feitelijk door haar kan worden overgedragen. Zo heeft het Hof in het arrest van 19 maart 2019, Jawo, [ECLI:EU:C:2019:218](#), punt 59, overwogen dat de in artikel 29, eerste en tweede lid, tweede zin, van de Dublinverordening bepaalde overdrachtstermijn — mede beoogt de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen. Verder heeft het Hof in het arrest van 26 juli 2017, A.S., [ECLI:EU:C:2017:585](#), punt 56, toegelicht dat artikel 29, tweede lid, van de Dublinverordening slechts nader omschrijft welke gevolgen het verstrijken van de in het eerste lid van die bepaling gestelde termijn voor de uitvoering van de overdracht heeft.

De Afdeling meent dat Duitsland niet meer als 'verzoekende lidstaat' kan worden aangemerkt, omdat de Duitse autoriteiten de overdracht naar Italië niet meer kunnen uitvoeren. De vreemdeling bevindt zich immers in Nederland en de Nederlandse autoriteiten hebben een nieuw claimakkoord met Italië gesloten. De Dublinverordening en de rechtspraak van het Hof bieden hier echter geen uitsluitel over. Indien Nederland niet als 'verzoekende lidstaat' kan worden aangemerkt, rijst de vraag of Nederland voor het indienen van een verzoek om terug- of overname op enigerlei wijze gebonden is aan de overdrachtstermijn die geldt tussen Duitsland en Italië.

Eerste prejudiciële vraag

In het licht van het vorenstaande, legt de Afdeling het Hof de volgende vraag voor:

- a) Moet het begrip 'verzoekende lidstaat' in de zin van artikel 29, tweede lid, van de Dublinverordening aldus worden uitgelegd dat hieronder wordt verstaan de lidstaat (in casu de derde lidstaat, zijnde Nederland) die als laatste bij een andere lidstaat een verzoek om terugname of overname heeft gedaan?
- b) Indien het antwoord ontkennend luidt: heeft de omstandigheid dat er eerder een claimakkoord tussen twee lidstaten (in casu Duitsland en Italië) is gesloten, dan nog gevolgen voor de juridische verplichtingen van de derde lidstaat (in casu Nederland) uit hoofde van de Dublinverordening jegens de vreemdeling dan wel de bij dat eerdere claimakkoord betrokken lidstaten, en zo ja, welke?

[ECLI:NL:RVS:2021:983](#)

Bj deze verwijzingsuitspraken en de verwijzingsuitspraak inzake [ECLI:NL:RVS:2021:984](#) heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Afdeling bestuursrechtspraak stelt prejudiciële vragen aan Europees Hof over Dublinverordening") uitgebracht.

JnB 2021, 437

HvJEU (Vierde kamer), 20-05-2021, C-8/20

L.R. tegen Duitsland.

Richtlijn 2013/32/EU 2 q, 33 lid 2 d

Verordening (EU) nr. 604/2013

PROCEDURERICHTLIJN. Een verzoek om internationale bescherming kan niet worden afgewezen wegens de niet-ontvankelijkheid ervan omdat een vorig asielverzoek van dezelfde persoon door Noorwegen is afgewezen.

Het Hof (Vierde kamer) verklaart voor recht:

Artikel 33, lid 2, onder d), van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, onder q), ervan, moet aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan een verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder b), van die richtlijn niet-ontvankelijk kan worden verklaard wanneer dat verzoek in de betrokken lidstaat is ingediend door een onderdaan van een derde land of een staatloze die eerder een verzoek tot toekenning van de vluchtelingenstatus had ingediend in een derde land dat verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublinverordening] uitvoert krachtens de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap, de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen betreffende de criteria en de mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielvraagstuk dat in een lidstaat, in IJsland of in Noorwegen wordt ingediend – Verklaringen, en wiens verzoek door dat derde land is afgewezen. [ECLI:EU:C:2021:404](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 438

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 11-05-2021, NL21.6728

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar Afghanistan binnen een redelijke termijn ontbreekt.

8. [...] Op de website van DT&V is vermeld dat gedwongen vertrek naar Afghanistan enkel mogelijk is met begeleiding door escorts van de Kmar. Op de website van de Kmar is bij het "Weekoverzicht Defensieoperaties" van 28 april 2021 vermeld dat de 80 man extra protection force in Afghanistan is gearriveerd omdat de veiligheidssituatie naar verwachting verslechtert en de dreiging voor eigen troepen en NAVO-bondgenoten toeneemt en deze missie binnen vijf maanden eindigt. De rechtbank overweegt dat het terugtrekken van de internationale troepen is begonnen op 1 mei 2021 en naar verwachting op 11 september 2021 zal worden afgerond. De Kmar levert extra capaciteit omdat door dit terugtrekken negatieve gevolgen voor de reeds zeer fragiele veiligheidssituatie worden verwacht. Hieruit leidt de rechtbank af dat het thans zeer ongewis is hoe de veiligheidssituatie zich zal ontwikkelen en of de Afgaanse autoriteiten onder deze omstandigheden medewerking aan gedwongen terugkeer kunnen en zullen verlenen. Uit de toelichting van verweerder wordt niet duidelijk of de Kmar een nieuwe werkwijze moet gaan aannemen omdat de terugkeer eerst werd georganiseerd met behulp van de terugtrekkende troepen of omdat de beschikbare Kmar-capaciteit wordt ingezet op andere taken dan het mogelijk maken van de feitelijke uitzetting en de feitelijke aankomst in Kabul. Verweerder zal gelet op deze specifieke en actuele situatie in Afghanistan eerst concreet moeten aangeven welke handelingen nodig zijn om uitzettingen in het algemeen te realiseren en in hoeverre verweerder dat in zijn macht heeft om zelf te bewerkstelligen of hierbij afhankelijk is van de Afgaanse autoriteiten. Verweerder zal hierbij uitdrukkelijk moeten betrekken in hoeverre het terugtrekken van de troepen veiligheidsrisico's met zich brengt en in hoeverre dit

betekent of de Kmar het aanpassen van protocollen om uitzettingen te kunnen realiseren voortvarend ter hand zal nemen. De rechtbank constateert dat ten tijde van het onderzoek ter zitting naar de rechtmatigheid van de (voortdurend) van de maatregel van bewaring geen nadere informatie beschikbaar is waar die te verwachten periode van een maand op is gebaseerd en desgevraagd geen nadere toelichting is gegeven of reeds contact is met Afghaanse autoriteiten over een noodzakelijke nieuwe werkwijze om uitzettingen te kunnen realiseren. Eerst indien gedwongen terugkeer in beginsel (weer) mogelijk is, kan worden beoordeeld of de daadwerkelijke feitelijke uitzetting ook binnen een redelijke termijn kan plaatsvinden.

9. Gelet op het bovenstaande concludeert de rechtbank dat de vraag hoe de veiligheidssituatie in Afghanistan zich zal ontwikkelen dermate ongewis is dat zonder nadere toelichting geen indicatie bestaat dat over een maand niet alleen gevlogen kan worden maar eiser ook daadwerkelijk kan en zal worden uitgezet. Dat sprake is van een tijdelijk beletsel volgt de rechtbank niet. Zoals hiervoor overwogen zijn er nu geen aanknopingspunten om aan te nemen dat eiser over een maand zal kunnen worden uitgezet. Het terugtrekken van de internationale troepen is bovendien vooralsnog blijvend van aard en zal (tenminste) vijf maanden in beslag nemen. Er is op dit moment geen aanleiding om te vooronderstellen dat zodra dit is gerealiseerd de veiligheidssituatie aanstands stabiliseert op een zodanig niveau dat uitzettingen steeds binnen aanvaardbare termijnen zullen kunnen plaatsvinden. De rechtbank komt dan ook tot de conclusie dat op dit moment zicht op uitzetting naar Afghanistan binnen een redelijke termijn ontbreekt.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:4842](#)

JnB 2021, 439

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 18-05-2021 (publ. 19-05-2021), NL21.6542

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar Algerije ontbreekt niet.

3.5. De rechtbank is van oordeel dat verweerder met deze nadere toelichting nu wel deugdelijk heeft gemotiveerd dat zicht op uitzetting bestaat. Uit de toelichting volgt dat de Algerijnse autoriteiten tot het uitbreken van de corona-pandemie bereid waren om onderdanen toe te laten tot het eigen grondgebied en daartoe vervangende reisdocumenten te verstrekken. Er bestaat geen reden om aan te nemen dat zij daar in beginsel niet langer toe bereid zijn. Door verweerder is immers toegelicht dat op 30 april 2021 een gesprek met de Algerijnse autoriteiten heeft plaatsgevonden en dat op 26 mei 2021 de eerste presentaties op de Algerijnse ambassade weer zullen plaatsvinden. Dat de afgifte van LP's na maart 2020 is stilgevallen moet dan ook worden gezien als een gevolg van de beperkende coronamaatregelen en niet van onwil. Uit onder meer de uitspraak van de Afdeling van 29 april 2020 [[ECLI:NL:RVS:2020:1141](#)] volgt dat deze coronamaatregelen een tijdelijke belemmering vormen, die niet zonder meer maakt dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn naar, in dit geval, Algerije is komen te ontbreken. Uit die uitspraak volgt ook dat als die situatie voortduurt zonder dat er enig vooruitzicht komt op beëindiging daarvan, dit alsnog gevolgen kan hebben voor het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn. Daarvan is echter niet gebleken. Zoals al overwogen zullen de presentaties op korte termijn weer worden hervat naar aanleiding van het gesprek met de Algerijnse autoriteiten van 30 april 2021. Dat op dit moment niet duidelijk is of eiser een van de personen zal zijn die dan gepresenteerd zal worden doet hier niet aan af. Van belang is dat met het hervatten van die presentaties in ieder geval weer enig vooruitzicht is dat de

bestaande beperkingen worden beëindigd en dat eiser binnen een redelijke termijn voor een presentatie kan worden uitgenodigd. De beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:5105](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2021, 440

MK ABRS, 12-05-2021, 202003984/2/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:2

Vw 2000 28 lid 1

Tijdelijke wet opschorting dwangsommen 1, 3

PROCESRECHT. Niet tijdig beslissen. Omdat het beroep tegen het niet tijdig beslissen op de asielaanvraag van de vreemdeling onder de reikwijdte van artikel 1 van de Tijdelijke wet opschorting dwangsommen valt, is de Afdeling onbevoegd daarvan kennis te nemen. De Afdeling kan daarom geen oordeel geven over de vraag of de staatssecretaris op tijd op de asielaanvraag van de vreemdeling heeft beslist en dus ook niet over het verzoek om een dwangsom.

4.1. [...] Op 11 juli 2020 is de Tijdelijke wet opschorting dwangsommen IND (de Tijdelijke wet) in werking getreden (Stb 2020, 242). De kern daarvan is dat de wetgever het onmogelijk heeft gemaakt beroep in te stellen tegen het niet tijdig nemen van een besluit op een asielaanvraag. Artikel 1 van de Tijdelijke wet regelt namelijk dat artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Awb voor een periode van een jaar niet van toepassing is op aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 28, eerste lid, van de Vw 2000. [...]

4.2. De Tijdelijke wet regelt in artikel 3 een uitzondering op de hoofdregel van artikel 1. Artikel 3 bepaalt dat artikel 1 buiten toepassing blijft als de wettelijke beslistermijn voor de inwerkingtreding van de Tijdelijke wet al was verstreken én een vreemdeling de staatssecretaris voor die datum in gebreke heeft gesteld (artikel 6:12, tweede lid, aanhef en onder b, van de Awb). [...]

4.3. Het beroep van de vreemdeling valt in dit geval niet onder artikel 3 van de Tijdelijke wet, maar onder artikel 1. De hoofdregel is dus van toepassing. De vreemdeling heeft de staatssecretaris voor inwerkingtreding van de Tijdelijke wet op 10 december 2019 in gebreke gesteld omdat de staatssecretaris niet binnen de wettelijke termijn had beslist op de asielaanvraag. Maar die ingebrekestelling heeft zijn werking verloren met de onder 2 genoemde rechtbankuitspraak van 2 februari 2020. In die uitspraak is namelijk naar aanleiding van die ingebrekestelling vastgesteld dat staatssecretaris in verzuim was en is de staatssecretaris opgedragen de al verbeurde dwangsommen te vergoeden en een besluit te nemen op de asielaanvraag. Dit heeft de staatssecretaris vervolgens op 12 juni 2020 ook gedaan. Dat de rechtbank in de uitspraak van 13 juli 2020 dat besluit heeft vernietigd, is voor deze zaak niet van belang. De procedure die de vreemdeling voor de inwerkingtreding van de Tijdelijke wet had aangespannen om te zorgen dat de staatssecretaris op zijn asielaanvraag zou beslissen was toen immers al beëindigd.

4.4. Het beroep tegen het niet tijdig beslissen op de asielaanvraag van de vreemdeling valt dus onder de reikwijdte van artikel 1 van de Tijdelijke wet. De Afdeling kan daarom geen oordeel geven

over de vraag of de staatssecretaris op tijd op de asielaanvraag van de vreemdeling heeft beslist en dus ook niet over het verzoek om een dwangsom.

5. De wetgever heeft met de Tijdelijke wet uitdrukkelijk geregeld dat het ook in een zaak als die van de vreemdeling niet mogelijk is beroep in te stellen bij de vreemdelingenrechter. Dit betekent dat de vreemdeling voor de periode dat de Tijdelijke wet artikel 6:2 van de Awb buiten toepassing stelt in vreemdelingenzaken, uitsluitend nog een vordering bij de burgerlijke rechter kan instellen (artikel 8:71 van de Awb).

6. Het voorgaande betekent dat de Afdeling onbevoegd is van het beroep kennis te nemen. Deze uitspraak zegt nog niets over het oordeel van de Afdeling in de zaak over de asielaanvraag van de vreemdeling. Daarover zal de Afdeling in een andere uitspraak een oordeel geven.

[ECLI:NL:RVS:2021:1027](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) (“Bestuursrechter door tijdelijke wet niet bevoegd te oordelen over dwangsommen in vreemdelingenzaken”) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)